

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 848

DE BUITENSTE DUISTERNIS.

20 cent.

Hij keek even op den stil daar op de sneeuw liggenden man neer en vroeg kortaf
„Dood?”

NIEUWE SERIE

De buitenste Duisternis

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

OPSTAND IN EEN GEVANGENIS.

Toen de slede laat in den middag Fort Joe-kon binnengleed, over een dik bed van sneeuw, was het voor den kenner duidelijk te zien dat het de hoogste tijd was!

De twaalf honden voor de zwaar beladen slede waren vermagerd en de uitputting nabij, en de menschen, welke de slede vervoerde waren er niet veel beter aan toe, naar het scheen.

Er was een reusachtig gebouwd personage bij, die, zooals dat gewoonlijk het geval is, het ergst te lijden had gehad onder de ontberingen, en er was ook een klein, droog, oud heertje, diep in zijn pels gedoken, en juist deze man scheen het minste last te hebben gehad van gebrek aan behoorlijk voedsel en de zeer groote vermoeienissen die gepaard gaan met een reis in het barre Noorden, wanneer de sneeuw hier en daar een meter hoog ligt.

Dan waren er nog twee mannen, voortgaande naast de slede op hunne sneeuwschoenen, en tenslotte zaten er bij het oude heertje twee nog jonge meisjes in de slede, de een bruin, de andere blond, te oordeelen naar de paar lokjes, die kwamen uitgluren van onder hun mutsen van otterbont, ofschoon zij klaarblijkelijk al hun best deden, dat hoofddekseel zoo mogelijk om

hun hoofden te trekken, want het was snerpnd koud, zelfs voor die streken, waar men niet schrikt voor een koude van vijftien graden onder nul.

Mooi waren zij nog altijd, de twee zusjes Suzan en Irma Macpherson maar hoe mager, hoe bleek!

Dien geheelen dag was er maar weinig gesproken. Menschen die vechten om hun leven te redden, spreken gewoonlijk weinig!

Er had een sneeuwstorm gewoed, die drie volle dagen had aangehouden, en die de reizigers, die van Circle kwamen, gedwongen had, al dien tijd een schuilplaats te zoeken in de uitholling van een rots, dien zij te rechter tijd op hun weg vonden, juist toen zij alle hoop hadden opgegeven — want een sneeuwstorm in het open veld, in den winter, en voorbij de zestigste breedtegraad brengt onherroepelijk den dood.

De schaarsche levensmiddelen raakten op, het wild hield zich schuil, en de toch reeds zoo kleine rantsoenen werden tot het uiterste beperkt.

Des morgens een handje vol pemmican of gedroogd rendiervleesch — laat in den avond een paar snuifjes van hetzelfde voedsel — mid-

den op den dag een halve scheepsbesluit, en dat was alles. De voorraad gedroogde visch voor de honden was den eersten dag uitgeput, en de dieren zouden zeker zijn omgekomen, als zij niet gelukkig het cadaver hadden gevonden van een pas door zijn kameraden afgemaakte wolf, die bloedend op de sneeuw lag, en die in een oogwenk met inbegrip van de beenderen door het uitgehongerde span verslonden was.

Toen de storm eindelijk ging liggen waren de reizigers aan het einde van hun krachten.

En zooals steeds was Raffles de man, die aan allen den moed hergaf en aandrang om onmiddellijk verder te trekken, teneinde zoo spoedig mogelijk Fort Joekon te bereiken, waar men een bezetting, en natuurlijk ook voedsel voor mensch en dier zou vinden.

Want het was John Raffles, de onverschrokken avonturier, die de bezwaarlijke reis maakte met een enkele slede, en met een valies vol geld, maar waaraan hij helaas niets had, om redenen, die spoedig genoeg zullen blijken.

Zijne metgezellen waren zijn trouwe vriend Charley Brand en de brave chauffeur James Henderson. De kleine man in de slede was professor Macpherson, en met zijn dochters hebben wij reeds kennis gemaakt.

Hoe zij daar kwamen, en waarom zij daar waren is in weinige woorden verhaald.

Raffles had te New-York strijd gevoerd tegen de misdaad, tegen het onrecht en verdrukking in allerlei gedaanten, zooals hij het in Londen deed, en plotseling was hij aangegrepen door een onzegbare walging van de reusachtige stad.

Een aandrang, onweerstaanbaar, joeg hem voort, en dwong hem, den rug toe te keeren aan dat moderne Sodom. De vrije natuur riep. De winter naderde, en hij nam het besluit, met zijn twee vrienden onmiddellijk naar het Noorden te trekken. Daar zouden zij gaan jagen. Raffles had daar oude vrienden pelsjagers, die hem zeker met open armen zouden ontvangen.

Maar reeds tijdens de treinreis kwamen de eerste tegenslagen. Zij kregen met treinroovers te doen, die zij ook later nog zouden ontmoeten, op hun weg noordwaarts.

Want het ongeluk wilde, dat er in het hooge Noorden goud was gevonden, en onmiddellijk trokken dichte drommen gelukzoekers uit de steden en de dorpen naar de streek, waar het kostbare metaal in den bodem was gevonden, met het onvermijdelijk gevolg, dat er al spoedig een verbitterde strijd werd gestreden om sledehonden, paarden, levensmiddelen, ammuni-

tie en sleden, die dadelijk sterk in prijs begonnen te stijgen, en al heel gauw zoo schaarsch werden als een kievitseï in December. Raffles en de zijnen hadden de twee meisjes Macpherson geheel alleen aangetroffen op een klein station, waar zij hem hadden verklaard, onderweg te zijn naar Cudahy waar zij samen zouden optreden in een in allerijl opgericht danslokaal. Zij zouden daar tevens hun vader ontmoeten, dien zij in lange jaren niet gezien hadden, daar de oude man steeds op ontdekkingsreizen was.

Van dat engagement kwam niets, want de eigenaar van het danslokaal bleek een schrik te zijn, die heel wat anders van de meisjes verlangde dan piano- en vioolspelen.

Slechts met de grootste moeite wist Raffles Suzan en Irma en den ouden professor te bevrijden, en van dat oogenblik af hadden zij met een menigte vijanden, en ook met de natuur te kampen gehad, want de winter had zich zeer vroeg en met groote gestrengheid ingezet, verduurzaamde levensmiddelen waren bijna niet te krijgen, en men moest in iederen vreemdeling wel een vijand zien, die het op uw geweer, en uw slede voorzien had.

Alles zou zeker gemakkelijker en minder gevaarlijk geweest zijn, als Raffles maar niet in zijn bewegingen belemmerd ware door de aanwezigheid van de twee meisjes en den hulpeloozen, kinderlijken grijsaard, die niet eens een revolver kon afvuren! Maar hij dacht er niet aan, zich van zijne beschermelingen te ontdoen, voor hij hen in veiligheid wist.

En Fort Joekon was nu eenmaal de veiligste plek, die men zich kon wenschen, voor het oogenblik althans.

De groote trek van de goudzoekers ging meer Westwaarts, en vertoonde zich niet in het genoemde Fort.

En nu was dan eindelijk het doel bereikt, na eidelooze vermoeienissen en de zwaarste ontberingen.

Fort Joekon is bijna geheel uit hout opgetrokken. Baksteen en zijn er even zeldzaam als diamanten.

Wie een huis van zulke steenen zou willen optrekken, zou daar zeker honderd duizenden voor moeten neer tellen.

Ook het Fort is van hout, opgetrokken uit zeer zware boomstammen. Een groot deel ervan is nog altijd hetzelfde als het was in den tijd toen de Bleekgezichten zich moesten verdedigen tegen de herhaalde aanvallen van de verbitterde Roodhuiden, Sioux en Commanchen, die, hunne onderlinge veeten voor een wijle vergetend,

zich gemeenschappelijk richtten tegen den indringer.

Een modern stuk geschut zou natuurlijk korte metten maken met zulk een houten Fort, en een enkel schot zou het als een kaartenhuis doen ineen storten — maar de bezetting behoeft zich gelukkig nooit te verweren tegen een vijand, die over kanonnen beschikt. Eigenlijk wordt er zelfs nooit meer gevochten. De bijna uitgeroeide Indianen hebben reeds lang het hoofd in den schoot gelegd, en de weinige duizenden die nog in een zekere vrijheid leefden, zijn naar zoogenaamde Reservaten verwezen, groote gebieden, waar zij met een beetje verbeeldingskracht kunnen wanen, nog altijd onbepaalde heerschers te zijn over duizenden vierkante mijlen gronds.

Men vindt te Fort Joekon echter nog veel Crees, halfbloeden, die zeer gehard zijn, schrander en die voortreffelijke gidsen voor den jager opleveren.

Een bezetting moet er echter zijn, om op alle mogelijkheden voorbereid te zijn, en omdat er nu eenmaal altijd bandieten, roovers en goudzoekers zullen bestaan, tegen wie dikwijls met groote strengheid moet worden opgetreden.

Raffles liet de sleden een oogenblik stil houden aan het begin van de tamelijk breede straat, als men dien naam tenminste mag geven aan een weg, vol kuilen, die des zomers dichte stofwolken het leven schenkt, en des winters bij dooi een modderpoel is, waarin men tot aan de knie wegzakt.

Op dat oogenblik was er in het geheel niets van te zien, want het vroom dertig graden en de ijzerharde weg was bedekt met een sneeuwlaag van eenige decimeters, bijna even hard als ijzer.

Raffles keek even rond, en wendde zich toen tot professor Macpherson met de woorden:

— Het is noodzakelijk, dat ik den bevelvoerende commandant ga opzoeken, mijn waarde professor. Maar eerst moeten wij wat levensmiddelen zien te krijgen en een behoorlijk bed voor ieder van ons! Gevoelt gij U niet zeer vermoeid?

— Ikben nooit moede, Mijnheer, als ik mijn plantenlancet en mijn vergrootglas heb — en als het kan zijn vlindernetje! antwoordde het kleine oude heertje, en hij meende het!

Raffles keek hem glimlachend aan, en toen gingen zijn blikken naar de twee meisjes.

Het was maar al te duidelijk te zien, dat zij zeer vermoeid waren, en bijna uitgehongerd.

Raffles zeide dus:

— Daarginds is het logement van Bud

Cramford. Ik ken hem wel. Hij zal ons zeker onderdak geven. En voedsel is hier gelukkig ook — al zal de keuze niet heel groot zijn! Maar mij dunkt dat een stuk schapenvleesch met rijst, brood en heete koffie wonderen zullen verrichten — is het niet zoo, dames?

De oogen van de twee meisjes begonnen te schitteren, en Suzan zeide:

— Laten wij er toch dadelijk heengaan, mijnheer!

— Dat dacht ik al! zeide Raffles, en weer glimlachte hij. Wij zullen nu eerst eten, en dan ga ik naar den commandant.

Hij liet de tong klappen, en de vermoeide honden trokken voor de laatste maal aan, wetend, dat ook hun een stal en voedsel wachtten.

Brand trok Raffles aan de mouw, en vroeg zacht:

— Wat wil je van den kapitein?

— Wel niets anders dan de toezegging, dat hij over de meisjes zal waken, zoolang zij hier blijven.

— Zij gaan dus niet verder met ons mede?

Raffles keek Brand eenigen tijd zwijgend aan, en toen ontplooiden zich zijn trekken en hij glimlachte voor den derden keer dien dag.

— Natuurlijk kunnen zij niet verder met ons mede gaan! Wij gaan nu de wilderins in! Zou je hen erg missen —

— Dat zou ik zeker! Ik — men raakt natuurlijk gewend aan zulk gezelschap!

— Ja juist — dat doet „men”. Zul je ze allebei evenzeer missen?

— Ik — vindt jij Suzan ook niet het aardigst? stotterde Brand.

— Mijn hemel, Brand, wat doet er het nu toe, wie ik het aardigst vind? Wij spreken niet over mij, maar over jou! Wat staat er hier te gebeuren? Een liefde in de sneeuw?

— Spot er niet mee, Edward!

De toon van Brand klonk zoo ernstig, dat Raffles dadelijk zijn hand greep, en even met hem staan bleef.

Toen zei hij:

— Ik denk er niet aan, om te spotten, mijn jongen! Vroeg of laat moest zoiets natuurlijk voorvallen! Ik kan alleen maar niet inzien, hoe — —

— Hoe het zal afloopen? voltooid Brand den zin, en er was bittere klank in zijn stem. Dat is heel gemakkelijk te voorspellen! Suzan zal hier blijven, bij haar vader — en wij gaan weg — en over een maand keeren wij terug naar de bewoonde wereld — en ik hervat

mijn taak, en ik zal haar nooit terug zien !
Dat zal er voorvallen !

Raffles was zeer bleek geworden, en voor een oogenblik verscheen er een trek van pijn om zijn scherp gesneden mond.

Toen legde hij de hand op de schouder van den andere, keek hem diep in de oogen en zei :

— Het is nu niet de tijd om daarover te spreken. De slede staat al stil voor het logement. Maar ik wil je dit zeggen, Charley — als je hier wilt blijven, doe het dan ! Liever zou ik mij zelf gaan begraven in een dorp in de Sahara dan je te dwingen, dingen tegen je zin te doen, of je geluk in den weg te staan !

Een kort oogenblik keken de twee mannen elkander aan. En toen zei Brand langzaam :

— Het is een groote dwaasheid van mij ! Ik weet niet eens, of zij. — — —

— Zoiets zou te informeerden zijn ! zeide Raffles, met zachten spot.

— Ja — misschien, maar zij wenken ons ! Laat vooral niets merken ! Ik schaam mij zoo ! Het is zulk een wonderlijk gevoel, het is zoo vreemd voor mij !

Raffles schudden even het hoofd, en zei, Brand met zich meetrekkend :

— In ieder geval — je zult zelf moeten inzien, dat wij niet het recht hebben de twee meisjes nog verder op onzen tocht mee te nemen !

— Daarin heb je volkomen gelijk — en ik was egoistisch ! Denk er niet meer aan, als ik je verzoeken mag !

Zij waren nu dicht bij het logement, en Bud Cramford stond reeds in al zijn dikte boven aan de verandatrap, met zeker wel drie vesten over elkaar heen en een wollen halsdoek om.

Hij had Raffles blijkbaar aanstonds herkend en verwelkomde hem met gulle woorden, en, wat misschien nog beter was met de mededeeling dat er twee kleine en een groote kamer ter beschikking waren, en dat er werkelijk een uitmuntende schapenbout boven het vuur hing, en binnen vijf minuten gereed zou zijn om te worden opgegeten !

Raffles zorgde eerst dat de meisjes konden uitrusten en toen aten zij gezamenlijk in de ruime gelagkamer.

Het begon reeds donker te worden.

De dagen zijn op deze breedte maar zeer kort.

Over een maand, en nog Noordelijker zouden zij zelfs maar eenige minuten duren !

Er zaten nog eenige jagers en een paar geuniformde mannen in de gelagkamer, waar een reusachtige kachel van gietijzer met groote moeite eenige warmte bracht, want de koude

was nog toegenomen, bij het ondergaan van de zon.

Men dronk een glas wijn, en de meisjes babbelden al weer vroolijk, want zij waren jong, en dan denkt men nooit lang over tegenslagen die achter den rug zijn.

Maar dadelijk naar het avondmaal stond Raffles op, trok zijn korte pelsjas weer aan, zette zijn muts op het hoofd, stak voor alle zekerheid zijn revolver bij zich, en nam afscheid met de belofte, dat hij binnen een uur weer terug zou zijn.

Hij behoefde niet naar den weg te vragen, want hij kende de nederzetting.

Hij vroeg alleen of hij den kapitein op het Fort zou vinden, en kreeg een bevestigend antwoord. Richard Mellony had een woning van twee kamers in het fort zelf.

Te dien tijde bestond het uit een groot hoofdgebouw, een kazerne voor de manschappen, een afzonderlijk kantoorgebouwtje, en dan de nieuwe gevangenis, alles van hout, rondom een groot binnenplein, en het geheel omgeven door een zware heining van dikke boomen, in twee rijen ingeheid, terwijl de ruimte daartusschen was opgevuld met aarde, die stevig was aangestampt, Zoodat er een soort van muur was ontstaan, ruim een meter dik.

Die muur was nog overgebleven uit den tijd, toen Indianen herhaaldelijk den post aanvielen.

Raffles werd onmiddellijk bij den kapitein toegelaten, zoodra de schildwacht bij de zware toegangspoort zijn bezoek had aangekondigd.

Raffles had den naam van graaf Palmhurst opgegeven, zooals hij meestal onder dergelijke omstandigheden deed.

Een paar minuten later stond hij tegenover een krachtig gebouwd man, met doordringende, zwarte oogen, en een glad geschoren gezicht.

Dat was kapitein Richard Mellony, de Fortcommandant. Hij nam Raffles met een snellen onderzoekenden blik op, wees hem zwijgend een stoel, en vroeg naar het doel van zijn bezoek.

En Raffles deed een kort verhaal van hetgeen hem overkomen was en besloot met het verzoek, een wakend oogje te houden op de twee jonge meisjes.

De jonge fortcommandant had aandachtig toegelisterd, en wilde reeds den mond openen om hun naam te vragen, toen er plotseling, op eenigen afstand daarbuiten, snel achter elkaar drie, vier schoten kraakten.

Bijna op hetzelfde oogenblik werd de deur open geworpen, en een sergeant kwam binnen stormen, gaf zich nauwelijks den tijd om te

salueeren, maar riep het den commandant hijgend toe:

— Chef — oproer in de gevangenis — het tuig heeft den boel in brand gestoken — en wapens schijnen ze ook te hebben! Korporaal Hudson is al neergelegd door de schooiers!

Melony was onmiddellijk opgesprongen, bleek maar met een vastberaden trek om den mond.

Terwijl hij op zijn koppel toeliep, met de revolver-tasch er aan, die op een naburig tafeltje lag, en onder het aangespen daarvan,

riep hij snel zijn bevelen:

— Drie mannen aan de brandspuit — neem zelf het bevel over tien van de beste mannen — Laat onmiddellijk groot alarm maken — een hoornblazer hier! Mijnheer, het spijt mij, dat ik zoo spoedig dit gesprek moet afbreken — de plicht roept mij!

— Mij ook! Ik zal U met mijn makkers helpen, als gij het goed vindt! zeide Raffles eenvoudig.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud
De DUBEC No. 4 in roede verpakking bestaan reeds 40 jaar

HOOFDSTUK II.

VRIJ GEVOCHTEN.

Toen de twee mannen naast elkander het vertrek en het huis uitrenden, bevond Raffles dat de duisternis lang niet volkomen was. En dat zou zoo blijven, vier lange maanden. Er hing een soort van trieste schemering, maar het was toch donker genoeg om dadelijk den ganschen omvang van de ramp te kunnen zien, want de vlammen staken duidelijk af tegen den met sneeuw beladen hemel.

De gevangenis brandde lustig, als een kachel!

En geen wonder, want ook dit gebouw was uit hout opgetrokken, en het was kurkdroog ondanks de laag sneeuw die het platte dak bedekte, en dat was weer het gevolg van het volhardend stoken daarbinnen, noodzakelijk geworden om de vreeselijke koude te overmeesteren.

De gevangenis lag aan de overzijde van de geweldig groote binnenplaats, en men zag duidelijk kleine, donkere figuren rondspringen zich afteekenend tegen den rossen gloed van den brand.

Reeds nu was het duidelijk te zien, dat, als er soms gevangenen mochten zijn achtergebleven, dezen onherroepelijk verloren waren.

De gevangenis brandde alsof ze met pek overgoten was, en pas later zou blijken, dat er inderdaad iets dergelijks geschied was, want de schurken hadden zich van een voorraad petroleum weten meester te maken, welke brandbare stof zij in overvloed hadden aangewend bij het aanstoken en het onderhouden van den brand. Intusschen — het was nu geen tijd om te beraadslagen over het hoe of het waarom — het was alleen maar tijd om snel en krachtig te handelen.

De sergeant had de bevelen zoo vlug hij kon overgebracht, en reeds wel wat overbodig, vond Raffles, want het knetteren van de vlammen was op twee mijlen afstand hoorbaar — klonken luid de waarschuwendende tonen schetterend uit de trompet van den hoornblazer, die zich vlak voor het commandantshuis had opgesteld, in de trotsche houding van een vechtlustigen haan de heldere tonen de vrieslucht inzond.

Uit de kazerne kwamen nog altijd mannen aanloopen, die in allerijl hun korte, dikke

pelsen aanschoten, en waarvan er sommigen hun koppelriemen met de zware revolvers er aan tusschen de tanden hadden genomen, om hun armen bij het aantrekken van de zware kleedingstukken vrij te hebben.

Het was duidelijk, dat velen, door het lawaai, het geschreeuw, het schieten en het alarm uit hun slaap waren opgeschrikt.

Maar de meesten waren al eerder naar buiten gesneld, en wisten aanvankelijk niet wat zij doen moesten, zulk een omvang had de brand bijna dadelijk nadat hij ontdekt werd verkregen.

Raffles zag een belachelijk klein spuitje, dat door zes mannen in allerijl uit een loods werd gehaald, en dat, zooals zelfs een leek wel kon zien, volkomen nutteloos moest blijken tegen die vlammenzee. Zelfs al zou het ding hebben gewerkt, zou het onmogelijk zijn geweest, steeds water in voorraad te houden in het miniatuurketeltje, voor de koude van 35 graden onder nul!

Des winters was het voorschrift, het met sneeuw te vullen, en er moest altijd een vuur in de loods aanwezig zijn, om dat dadelijk onder den ketel te kunnen leggen, zoodat de sneeuw smolt en als bluschwater kon worden aangewend.

Dat vuur was er bijna nooit, en als het er was, bleek het te klein te zijn.

De commandant had reeds herhaaldelijk aangedrongen, op het zenden van een behoorlijke brandspuit, maar men scheen dat niet noodig te hebben geacht. Nu wreekte zich die zorgeloosheid. De gevangenis zou tot den grond afbranden, en het was alleen aan de volkomen windstilte te danken, dat de overige houten gebouwen gespaard bleven.

Intusschen duurde het schieten nog maar steeds voort.

En eensklaps, terwijl hij nog voortliep, naast Mellony, hoorde Raffles hem een zachten kreet slaken. Toen hief hij de handen op, struikelde, viel op een knie, en rolde om, en bleef in de sneeuw liggen, met zijn gelaat naar de sterren gewend.

Sergeant Hudson kwam toelopen, en vroeg verschrikt:

— Wat scheelt den chef? Geraakt?

— En ernstig sergeant! zeide Raffles, die even naast den gewonden was neergeknield. Een kogel in de rechter borst. Laat onmiddellijk twee mannen komen om hem naar binnen te dragen. De koude zal hem vermoorden. Wie voert na hem het bevel?

— Luitenant Falquhar, mijnheer! Daar komt hij al aan.

Er kwam een man aanloopen van een jaar of veertig met een breed, gebruint gezicht, en diep liggende, zwarte oogen. Hij droeg de blauwe luitenantsuniform, en een hoogen, bonten kraag omsloot zijn hals en het benedendste van zijn gezicht. Hij keek even op den stil daar op de sneeuw liggenden man neer, en vroeg kortaf:

— Dood?

— Zwaar gewond, luitenant! antwoordde Raffles.

Falquhar keek den spreker, die hem volkomen vreemd was, een oogenblik verbaasd en achterdochtig aan, en Raffles moest met een paar woorden de reden van zijn komst uiteenzetten.

En toen was de tijd voor praten afgelopen, want de toestand werd hoe langer hoe ernstiger.

Terwijl drie mannen op een draagbaar den gewonden kapitein haastig naar binnen droegen trachten de overigen de brandende gevangenis te omsingelen, maar dat ging lang niet gemakkelijk, want ten eerste was de hitte bijna ondraaglijk, en dan werd er nog voortdurend geschoten van uit hinderlagen.

De soldaten zochten dekking achter alles wat er maar voor de hand was, watervaten, kisten, een oude kar, die hier en daar over de groote binnenplaats verspreid waren.

De brand verspreidde zulk een helder licht en de sneeuw weerkaatste, alles met zóveel duidelijkheid, dat het gemakkelijk viel waar te nemen, hoe goed de gevangenen het geheele zaakje hadden voorbereid.

De gevangenis stond niet ver van den aarden wal, en door de brandende puinhopen heen kon Raffles de twee of drie ladders zien staan, die zij gebruikt moesten hebben om over dien wal heen te klimmen.

En buiten moesten er medeplichtigen de behulpzame hand hebben geboden, anders zou het geheele plan nog mislukt zijn. De boeven moesten weten, dat zij niet ver zouden komen zonder sleden, zonder honden.

Het geweervuur nam steeds in kracht toe. De wallen waren bezet met soldaten, die plat op hun buik lagen, en zoo snel zij maar konden

vuurden. In een der hoektorens stond een mitrailleur, die dadelijk in werking werd gesteld, maar helaas zonder al te groote uitwerking.

Er waren namelijk vijf kostbare minuten verloopen, van het oogenblik dat de bandieten de bewakers hadden weten te overvallen, en het tijdstip, dat het eerste alarm werd gegeven.

Raffles beklom den wal met behulp van een zware ladder, en keek voorzichtig over den rand.

Hij kon de vlakte over een verren afstand overzien.

Op een afstand van ongeveer zes honderd meters bewogen zich twee of drie donkere stippen met groote snelheid over de sneeuw. Dat waren klaarblijkelijk drie sleden, waarvan de bestuurders hun uiterste best deden, zoo snel mogelijk een reeks hooge rotsen te bereiken, die hun een veilige dekking moesten opleveren.

Veel dichter bij, op nog geen twee honderd passen, was een veel grooter zwarte vlek zichtbaar, die onbeweeglijk was.

Aan den aard en de beteekenis van die plek behoefde Raffles geen oogenblik te twijfelen.

Het was een met zes honden bespannen slede, die te traag was geweest, en die onder den medoogenloozen hagel van de doodelijke mitrailleur geraakt was, en letterlijk doorzeefd.

Het was onmogelijk, dat daarginds nog iemand of iets ademde. Menschen en dieren waren achterhaald, en doorschoten.

En nog altijd ratelde en bliksemde de mitrailleur, met een schor, blaffend geluid, en spuwde vuur en verderf, maar de drie puntjes daar in de verte werden ijler — verdwenen tenslotte.

En een stem schreeuwde in de duisternis:

— Span sleden in! We moeten hen achterna!

Het bevel werd doorgegeven, en het volgende oogenblik vlogen de deuren van de loodsen open, waar de honden rustig sliepen.

En al weder bleek het, hoe grondig — en blijkbaar met hulp van binnen ook, — de ontvluchte schurken hun plan hadden voorbereid.

De lederen tuigen, die dienselfden morgen nog in gebruik waren geweest, waren stuk gesneden, en het ging niet zoo spoedig, ze te herstellen of andere op te zoeken.

Daarenboven ontbraken er wel twaalf honden, die zeker gestolen waren, en nu daarginds over de witte vlakte renden, aangespoord met zweepslagen en woeste kreten.

Raffles keek zwijgend en met gefronsd voorhoofd toe bij de voorbereidselen om tot de achtervolging over te gaan.

Hij had te veel ervaring van het hooge Noorden, de jacht, het gebruik, de aard en de hebbeligheden van de sledehonden om niet dade-

lijk te begrijpen, met hoeveel vernuft en goed inzicht het geheele oproer was voorbereid.

De gevangenen hadden namelijk bijna alle aanvoerders van de hondspannen meegenomen, dat wil zeggen de dieren die het tempo moeten aangeven, en die als het ware het bevel voeren over acht of tien ondergeschikten.

Zelfs het beste span honden zal weigeren, een poot te verzetten, als de aanvoerder, dien zij, merkwaardig genoeg, zelf kiezen, niet voor hen uitgallopeert.

Maar hoe hadden zij die honden juist kunnen uitzoeken? Iemand moest hen geholpen hebben, die er alles van wist — maar wie kon dat zijn?

Toch, ondanks al deze tegenslagen, kon men binnen een half uur een slede met tien honden bespannen, die aan elkander gewend waren, en die wel goed zouden trekken. Men moest er tenminste maar het beste van hopen. Natuurlijk hadden er eenige mannen op hun sneeuwschoenen op uit kunnen trekken, maar die had men dan wel van de rol kunnen afvoeren — zij zouden waarschijnlijk nooit zijn teruggekeerd. Immers, zulk een achtervolging kan dagen lang duren, en dat is juist lang genoeg om een man zonder tent, zonder voedsel te doen bezwijken. Daarenboven zijn mannen zonder slede altijd ver in de minderheid tegenover tegenstanders, die er wel een hebben.

En intusschen brandde de gevangenis af, nu en dan vielen er met luid geraas balken naar omlaag, en tenslotte was het een rookende puinhoop.

Niemand wist of er wellicht nog iemand daaronder lag, en het zou in de verste uren ook onmogelijk zijn, er zich van te overtuigen.

Zoodra de slede vertrokken was, onder bevel van sergeant Hudson, werd er appèl gehouden.

Men vond, niet ver van de brandende puinhoop, drie soldaten, die door een kogel gedood, en reeds bijna geheel verstijfd waren.

Wat verderop vond men er een met een messteek in den rug, en hij werd herkend als een van de bewakers, die dus blijkbaar verraderlijk overvallen en vermoord waren, zonder een kreet te hebben kunnen slaken.

Afgezien van de roerlooze slede daarbuiten, die misschien drie mannen vervoerd had, hadden vier van de gevangenen hun boos opzet met den dood moeten bekoopen. Zij lagen allen binnen de omwalling.

Raffles had er eerst een oogenblik aan gedacht, het verzoek tot Luitenant Falquhar te richten, de groote slede te mogen vergezellen, maar hij begreep dat zijn plicht hem gebod, onder deze omstandigheden eerst voor Suzan

en Irma en voor hun vader te zorgen.

Kapitein Mellony was nu gewond, en het zou minstens twee weken duren, voor hij weer genoegzaam hersteld was, om het bevel weer op zich te nemen, hij moest zich tot wel tot een ander wenden, en hem verzoeken, een wakend oog te houden op het drietal, totdat hij en zijn beide vrienden zouden zijn teruggekeerd van hun zwerftocht door de groote jachtvelden.

Toen de rust weer eenigszins was teruggekeerd, en ieder gevaar voor uitbreiding van den brand was geweken, trad Raffles het huis van den commandant weer binnen, en begaf zich naar de slaapkamer. Tot zijn verbazing zag hij een oude, Indiaansche vrouw met een gerimpeld gezicht, naast het bed, waarop men Mellony had neergelegd. Want hij dacht dat er in Fort Joekon in dat jaargetijde volstrekt geen vrouwen waren, jonge noch oude. Het zou spoedig genoeg blijken, hoezeer hij zich daarin vergiste.

De oude squaw draaide slechts even het hoofd om, en hield zich toen weer met den gewonde bezig. Zij had blijkbaar verstand van zulke zaken. Er was reeds een groote vuur in de kamer aangelegd, en zij zelve had zoeven den gewonde van het zware, lederen, met bont gevoerde buis ontdaan, dat hij in allerijl had aangeschoten voor hij naar buiten snelde.

Aan den anderen kant van het bed stond Luitenant Falqhar, die blijkbaar zoo juist was binnen getreden, want hij ontdeed zich juist van zijn zware bontmuts toen Raffles over den drempel trad.

Hij had ook zijn uniformjekker met den bontkraag losgeknoopt en Raffles kon nu beter het breede gezicht met de zwarte, diepliggende oogen zien.

Het gelaat was niet onknap. Maar Raffles zag er groeven in en rimpels, die hem niet al te goed bevielen. De oogen waren onrustig en flakkerden soms op een vreemde wijze, als hij, wat hij vaak deed, met een snellen ruk het hoofd omwendde, teneinde iemand aan te zien.

Hij stond met de beide vuisten in de heupen gesteund op Mellony neer te zien, die met gesloten oogen en heel bleek terneer lag, en Raffles hoorde hem juist aan de squaw vragen :

— Geloof je dat de kapitein het er boven ophaalt, oude?

De Indiaansche vrouw knikte heel langzaam een paar malen zwiingend met het hoofd.

Raffles was naderbij getreden, en zag tot zijn verwondering, dat de gewonde reeds verbonden was, en goed ook, door een vaardige hand.

— Heb jij dat gedaan, moedertje? vroeg hij vriendelijk.

De vrouw keek hem aan, en antwoordde:

— Ja, dat deed Ukwa. Ukwa bekend als groote medicijnmeesteres. Kapitein zal blijven leven, als goed voor hem gezorgd. Ukwa zal veel bij hem zijn. Kapitein altijd vriendelijk voor haar.

— Maar — heb je je wel overtuigd, goede vrouw, dat de kogel niet meer in de wonde zat? vroeg Raffles weer.

Als eenig antwoord opende de oude vrouw haar linker hand. Er zat een kogel met stalen mantel in, die in het minst niet vervormd was, waaruit Raffles dadelijk kon aflijden, dat het projectiel alleen maar weeke deelen op zijn weg gevonden had, en dat er nergens beenderen versplinterd waren.

En een blik was al voldoende geweest, om hem te doen zien, dat de long niet geraakt was.

Ware dat wel het geval geweest, dan zou zich onmiddellijk een bloedig schuim op de lippen van den gewonde hebben vertoond. Inderdaad, Mellony was er genadig afgekomen! Als zich geen wondkoorts voordeed, zou hij binnen een paar weken weer de oude kunnen zijn.

Hij wist zeer goed, welke uitmuntende heelmeeesters er nog altijd onder de Indianen schuilen, die met eenvoudige middelen dikwijls verrassende resultaten kunnen bereiken.

Overigens — het commandantshuis was overvloedig voorzien van verbandmiddelen, en de meestbekende geneesmiddelen.

Het bleef even stil in het vertrek, en toen begon Raffles, zich tot den luitenant wendend:

— Men heeft mij gezegd, luitenant, dat gij, zoolang de ziekte van den kapitein duurt, hier het bevel zult voeren?

— Als men dat gezegd heeft, dan had men het bij het rechte einde, mijnheer!

— Wilt ge mij toestaan, aan U een verzoek over te brengen, dat ik reeds tot kapitein Mellony richtte?

— Ga uw gang, mijnheer.

En nu deed Raffles opnieuw het verhaal van zijn komst hier en deelde mede, waarom het hem onmogelijk zou zijn, den ouden Macpherson en diens beide dochters mede te nemen op zijn jachttocht, vooral, nu misschien ontvluchte boeven den omtrek tot op honderden mijlen binnen kort onveilig zouden maken. De luitenant zelf immers zou wel inzien, hoe bezwaarlijk het zou zijn, de schurken weer in handen te krijgen op een gebied, waar politieagenten nog zeldzamer zijn dan rozen in den zomer!

Met het hoofd eenigszins schuins geheven, had Falquhar toegeluisterd.

Toen Raffles zweeg dacht hij nog een oogenblik na, en zei toen langzaam.

— Ik moet U eerlijk zeggen, mijnheer, dat Ford Joekon al evenmin een geschikte plaats is voor jonge dames als welke andere stad in het hooge Noorden! Intusschen — van twee kwaden moet men het beste kiezen, en ik stel mij dus tot uw beschikking. Ik mag U echter niet verhelten, dat Fort Joekon sedert een paar weken op den weg schijnt te liggen van de goudzoekers en al het schuim, dat naar het Noorden trekt, de duivel mag weten waarom, want ik verzeker U, dat er niet meer goud in den grond zit dan in den poot van deze tafel! Wie de gek is, die het gerucht heeft uitgestrooid, weet ik niet, maar hij verdiende, aan den eersten den besten boom opgehangen te worden. Het geeft ons maar last, en wij krijgen hier meer te doen dan ons lief is. Dit is werk van de politie, maar die kan het onmogelijk af, zooals gij zelf wel zult begrijpen, als gij bekend zijt in deze streek!

Raffles gaf niet rechtstreeks antwoord, maar keek in gedachten naar buiten, over de groote binnenplaats heen, waar soldaten nog altijd bezig waren met het uiteenhalen der rookende puinhopen van de gevangenis, die binnen enkele uren met den grond gelijk was gemaakt.

De toestand was moeilijk, en hij stond weder in twijfel. De meisjes medenemen op zulk een gevaarlijke tocht — daaraan viel niet te denken, zeker niet, nu de vlakte onveilig was gemaakt door zeker wel twintig of dertig ontsnapte gevangenen, die wel spoedig anderen tot zich zouden trekken, en op die wijze gevaarlijke, roofzuchtige benden zouden vormen, waartegen de politie weinig of niets zou kunnen uitrichten. Neen, hij mocht de meisjes niet aan het gevaar bloot stellen, die vrijgevochtenen op hun weg te ontmoeten! Alles was beter dan dat! Zij moesten te Fort Joekon blijven, totdat het reizen weder gemakkelijker zou worden, en hij het drietal, vader en dochters, zou komen afhalen!

Er waren hier toch militairen, die orde zouden weten te houden, en de meisjes zouden beschermen.

En dus wendde hij zich vastberaden tot Falquhar, en zeide:

— Het is beter dat de meisjes hier blijven, luitenant! Ik beveel ze in Uw hoede aan. Over een maand hoop ik terug te zijn gekeerd — en ik denk overmorgen te vertrekken, als wij allen zijn uitgerust, en mijn honden weer in staat zijn om te trekken.

HOOFDSTUK III.

HARTSTOCHT EN VERRAAD.

Een volle dag was verstreken na de gebeurtenissen, hierboven verhaald.

De soldaten, die de achtervolging op zich hadden genomen, waren nog niet teruggekeerd, en men verwachtte hen ook niet, voor er een week verloopen zou zijn.

Zwierven zij dan nog steeds rond, dan moest hun toestand als zeer gevaarlijk worden beschouwd.

Hun levensmiddelen en hun munitie zouden uitgeput raken.

En in dien eenen dag liep Fort Joekon letterlijk vol met verdachte kerels, sommigen in gezelschap van geschminkte vrouwen, die zich gedroegen, alsof zij op het tooneeltje van een of andere tingeltangel in een zijstraat van Broadway stonden, maar huiverden van de koude onder hun goedkoope pelsjasjes. Zij waren zoover mogelijk per trein gegaan, en hadden verder den weg in groote sleden afgelegd.

Er kon niet meer aan worden getwijfeld — de gouddorst had haar werk gedaan, en al die lieden hierheen gebracht. Er waren wanhopigen onder, die dit beschouwden als een laatsten zet op het schaakbord des levens, en er waren schurken, dieven en parias, die het avontuur zochten, met heel hun gevolg van valsche spelers, kroegbazen, lichte vrouwen — alles wat een groote stad afzet als drabbig schuim aan hare oevers.

Raffles en Brand zagen dien wassenden stroom met bezorgdheid toenemen, en heel stellig zouden zij gebleven zijn, of de meisjes hebben meegenomen, als er niet een bezetting in het Fort had gelegen.

Overigens, verreweg de meesten van die onzure gedaanten trokken verder, en bleven hoogstens een paar dagen, voortgedreven als zij werden door de begeerte naar het gele goud.

De militairen zouden de twee zusters in ieder geval beter dan wie ook kunnen beschermen. Zij waren hier het veiligst. Zij logeerden

in het Fort zelf, en niets kon hun deren!

Eenmaal vertoonden zich manschappen van Amerikaansche politie, in hun blauwe uniformen, zes in getal, met een groote slede, die door twaalf honden getrokken werd, sterke, goed gevoede dieren.

Een paar uren later waren zij weer weder getrokken, om zoo mogelijk, de ontvluchte gevangenen op te sporen. En menige want gunstige blik werd op de sterke slede en de flinke honden geworpen, op de kistjes schietvoorraad en op de voortreffelijke revolvers en geweren, die de politiemannen bij zich hadden.

De dag was nog niet onder dan eenige uren, en de zon stond zeer laag boven den horizon, toen Raffles en Brand hun laatsten rondgang deden door Fort Joekon, om zooveel mogelijk geweerpatronen op te koopen. Dat bleek lang niet gemakkelijk te zijn, want de voorraden raakten uitgeput, en de eigenaars vroegen reeds bespottelijk hooge prijzen. Het kwam zelfs al voor, dat men hier en daar een kwart dollar per patroon durfde vragen.

Het was ongeveer elf uur, toen zij van dien rondgang terugkeerden. Dienzelfden middag zouden zij opbreken, geheel uitgerust, en voorzien van alles wat zij noodig hadden. Brand had weinig gesproken. En Raffles was er de man niet naar, om het hem lastig te maken met nuttelooze vragen. Hij begreep wat er omging in zijn trouwe vriend. Het was iets, dat ieder man met zich zelf moet uitmaken. Hij kon hier geen hulp bieden.

Zij vroegen belet bij den kapitein, en werden onmiddellijk bij hem toegelaten.

Nog altijd zat de oude Ukwa onbeweeglijk naast het bed. De geneesheer van Fort Joekon, dien men tot dusverre had moeten missen, daar hij zijn diensten was gaan wijden aan een zwaar gewonden veldjager, die op minstens dertig mijlen afstand van de nederzetting woonde, in een volstreekte eenzaamheid, was den avond

tevoren teruggekeerd, en had zich onmiddellijk met de gewonden bemoeid. Hij had Ukwa geprezen, en haar verzocht, voorloopig bij den gewonde te blijven, die op dit oogenblik volkomen bij kennis was.

Hij glimlachte zwakjes, toen hij de twee mannen zag binnen treden, en hief niet zonder moeite de rechter hand op, die Raffles haastig greep.

— Wij komen afscheid van U nemen, kapitein, en spreken de hoop uit, dat gij spoedig geheel en al hersteld zult zijn.

— Ik dank U, graaf! zeide Mellony met zwakke stem. Ik zal mijn best doen, dat verzeke ik U! Gij neemt de jonge dames met U mede?

— Neen, dat is veel te gevaarlijk! Zij blijven hier, onder de hoede van luitenant Falquhar!

De oude Squaw richtte zich wat op uit haar gebukte houding, en haar zwarte, nog heldere oogen gleden onderzoekend over de trekken van Raffles. Toen scheen zij weer in haar bewegingloosheid te verzinken, en boog het hoofd.

Maar een goed opmerker had kunnen bespeuren, dat zij scherp toelusterde.

Raffles keek echter alleen naar Richard Mellony, die even de wenkbrauwen had gefronst, naar het hem voorkwam.

— De meisjes zijn dus nog hier op het Fort? vroeg hij eindelijk.

— Ja zeker! Ik durf er niet aan denken, de twee kinderen, zooals de zaken nu staan, naar een logement over te brengen, bijna al de herbergen zijn stampvol — en de logeergasten boezemen mij niet veel vertrouwen in!

— Dat moogt gij ook volstrekt niet doen! zeide Mellony haastig. In normale omstandigheden behoeft er niets tegen te zijn, maar thans is het wat anders! Ik ken dat! Als het goud roept, dan wordt Fort Joekon als het ware een sluis, waardoor al het vuil van bijna geheel Amerika en Canada gespuid wordt! En dan is er geen plaats voor fatsoenlijke meisjes in een van die logementen. Zij moeten op het Fort blijven! Zeg mij eens, denkt gij lang weg te blijven.

— Ongeveer een maand — op zijn minst!

Weer werden de donkere wenkbrauwen van Mellony bijeen getrokken, en hij mompelde bijna onverstaaubar.

— Ik wilde, bij den hemel, dat die kogel een anderen weg had gekozen, die mij hier heeft neergesmaakt!

Hij keek even somber voor zich uit, scheen iets te willen zeggen, bedacht zich, en hief nogmaals de hand op, en drukte Raffles en Brand om beurten de hand.

— Ik wensch U veel geluk op Uw jacht! Maar ik raad U aan, Uw oogen en ooren wagenwijd open te houden, want het is een gevaarlijke, woeste tijd! Zie maar eens goed om U heen en kijk naar de gezichten van de mannen — dan zult gij mij wel begrijpen! Ik heb dit nog eens beleefd, vier jaren gelden, en het zal mij heugen! Mag ik zeggen: „tot ziens?”

— Ik verlang zelf niets liever, kapitein! zeide Raffles, en hij drukte even de krachteloze hand.

— Kan ik U nog met het een of ander van dienst zijn?

— Ik dank U! Wij zijn van alles voorzien, en ruimschoots! Mijn honden zijn uitgerust, de slede is hersteld, ik heb genoeg levensmiddelen en mijn wapens zijn in orde!

— Nu, ga dan met God! Misschien ware het beter, als gij hier bleeft — maar ik kan U niet terug houden!

Hij had dit laatste weer met zulk een zachte stem gezegd, dat men hem nauwelijks kon verstaan.

Toen gingen de twee vrienden naar de deur, en verlieten het vertrek, en zij zagen niet, hoe de oude Ukwa weer het hoofd had opgelicht, en hen nakeek.

Van het vertrek van den gewonde begaven zij zich onmiddellijk naar dat van Irma en Suzan.

Het bevond zich in hetzelfde uitgestrekte gebouw, maar op een hooger gelegen verdieping dicht bij den wachttoren, die nog een eind boven het platte dak uitstak, en waarvan men den omtrek bij helder weder in een straal van wel twintig mijlen kon overzien.

Ook op het dak van den toren stond een mitrailleur. In tijden van onrust liepen daar altijd twee mannen met het geweer op den schouder langs de kanteelen, en zagen scherp uit over de vlakke.

Het vertrek lag eenigszins afgezonderd, en het eenige venster, dat met zware luiken gesloten kon worden gaf uitzicht op het Noorden. Voor dat venster staande, zag men niets anders dan een stukje van den vooruitspringenden wachttoren, en nog een enkel, eenzaam huis, dat toebehoorde aan den vallenzetter Jim O'Neill. En voor de rest niets dan sneeuw, een oogverblindende witheid en heel ver weg uitloopers van het gebergte en het zwart van dennebosschen. Van de Joekon zelf, die des zomers op nog geen honderd passen voorbij dit venster stroomde was op dat tijdstip volstrekt niets te bespeuren.

Een sterk ijsdek had zich over de machtige

rivier uitgestrekt, en daarop had het dagenlang gesneeuwd.

Maar er waren hier en daar gevaarlijke waken, met een dun laagje ijs slechts bedekt, en eveneens schuilgaande onder de sneeuw. En alleen de bewoners dezer streken, de inheemschen kenden die gevaarlijke plekken.

De oude Macpherson had zijn kamer wat verder aan dezelfde gang, een klein hokje, maar waarin hij zich volkomen thuis voelde met zijn paar boeken, zijn ontleedmes, zijn vergrootglas en zijn insectentrommel.

Het vertrek was, even als alle anderen in het Fort, zeer eenvoudig gemeubeld. Er stond niets anders dan een breed rustbed, dat overdag als sofa kon worden gebruikt, twee ruwe stoelen, een tafel dicht bij de vensters, en een groote potkachel, waarvan de pijp door den zijmuur verdween.

De opening was verder met klei dicht gestopt, om te beletten, dat des winters de felle, koude wind door die kleine gaten naar binnen kon dringen.

Er waren wat spijkers in de houten wanden geslagen, om kleederen aan te hangen en dan kon er nog een groote kist voor het bewaren van houtblokken en cokes — als die er bij hooge uitzondering eens was!

De twee meisjes zaten juist voor het raam, en keken tamelijk neerslachtig naar buiten. Op het kloppen van Raffles waren zij opgesprongen, en ontvingen de twee vrienden met uitgestoken handen, maar met bedroefde gezichtjes.

— Gij gaat dus werkelijk weg? begon Suzan, Raffles aanziende met haar mooie, reebruine oogen.

— Niet voor lang, Miss Suzan! Binnen een maand keeren wij terug! antwoordde Raffles. Het is werkelijk onmogelijk, U mede te nemen op zulk een tocht, die zelfs van geharde mannen het uiterste vergt. Hier zijt gij veilig! Luitenant Falquhar zal voor U zorgen.

— Hij heeft ons al een bezoek gebracht, zeide Irma, haastig. Ik — ik houd niet erg van hem. Gij moet er niet boos om zijn, als ik dat zeg graaf!

— Irma heeft nooit van haar hart een moordkuil gemaakt, zeide Suzan glimlachend. Luitenant Falquhar was heel beleefd. Ik weet zeker dat hij goed voor ons zal zorgen. Wij zullen hier op onze kamer bediend worden, en er komt zelfs nog een stoel bij, voor vader — denk eens aan!

Zij poogde te schertsen, maar Brand, die alle redenen had om scherp te zien, zag dadelijk dat

het niet van harte was.

Het allerliefste had hij het uitgeroepen, dat de beren, de rendieren, de zilvervossen en de wilde eenden naar de maan konden loopen, en dat hij hier bleef, om haar bij te staan als het noodig was.

Maar een soort van schaamtegevoel weerhield hem. Hij was bang, werkelijk bang voor de uitdrukking van die harde, staalgrijze oogen daar dicht naast hem, bevreesd voor den man, die zulke gevoelens niet zou kunnen begrijpen of er misschien den draak mee zou steken, en dat zou Brand zelfs van hem niet kunnen verdragen.

Hij wilde en hij mocht zich niet aanstellen als een verliefde kostschooljongen, die het zou besterven, als hij een paar weken buiten den gezichtskring van het geliefde wezen zou moeten zijn.

Neen, hij zou sterk zijn, en zich verzetten tegen dat gevoel, dat op zulk een vreemde wijze zich van hem had meester gemaakt, hier in het hooge Noorden, onder den wijden hemel, altijd in haar gezelschap, altijd onder den invloed van haar zachte, zielvolle oogen.

Raffles had een oogenblik met half dichtgeknepen oogen naar buiten gezien, als in tweestrijd.

Toen zeide hij, zich oprichtend:

— Het is mijn vaste overtuiging, dat gij het hier goed zult hebben, Miss Suzan. Mijn vrienden en ik zullen moeten kampeeren in tenten en ons eigen maal moeten schieten! Het is de vraag of het er wel altijd zal zijn! En dan de ontmoetingen met het ontvluchte gespuis! Neen, alles is beter dan dat! Wij zouden hier kunnen blijven, maar.....

— Maar dat wil ik volstrekt niet! viel Suzan hem levendig in de rede. Dit is geen plaats voor U beiden! Als ik een man was, dan zou ik het hier ook niet uithouden! De vrije natuur zou mij roepen, onweerstaanbaar! Het is hier zoo somber, en er zijn zulke akelige gezichten onder al die nieuwe menschen, die wij kunnen zien voorbijtrekken, als wij op de binnenplaats staan! Ga maar — en kom ons over een maand afhalen, ons en vader, dan zullen wij U dankbaar zijn!

Het afscheid was kort. Brand hoopte een blik op te vangen, uit die mooie, bruine oogen, speciaal voor hem bedoeld — maar dat was niet voor hem weggelegd! Het veroorzaakte een felle steek in zijn hart, maar voor de waarheid kon hij niet blind zijn, — Suzan beschouwde hem als een goed vriend, ja, bijna als een broeder maar als niets anders!

Zij stonden al weer op de gang, en hij gevoelde zich heel verward en smartelijk ontgaan. Raffles wachtte er zich wel voor, te toonen dat hij iets had bemerkt, en nam hem vlug met zich mede, de vrij breede trap af, de donkere gang door, en door een zijdeur op de ruime binnenplaats, waar wel drie dozijn honden, pas aangekomen, oorverdoovend blaften, hongerig en moe.

In den versten hoek was Henderson bezig, de laatste hand te leggen aan hun uitrusting.

De groote slede was al bijna geheel geladen, en alles was stevig vastgesjord met riemen en touwen. Aanstonds zou het dekzeil er overheen geworpen worden. De honden, goed uitgerust en flink gevoed, lagen lui in het rond, of stoeiden wat met elkander, onder het toezien van den voorlooper, een sterken, grooten hond, een kruising van een Labrador en een Eskimohond, heerschezuchtig, en buitengewoon schrand, die orde wist de honden onder zijn troepje en weerspanningen met een waarschuwend knauw in een der achterpooten tot rede wist te brengen.

De hemel was helder, en alles voorspelde op zijn minst een paar prachtige, sneeuwlooze dagen.

Wind was er bijna niet, en daar de zon scheen al was het dan met schuine stralen, was de temperatuur van bijna dertig graden onder nul vrij goed te verdragen.

De beide mannen liepen langzaam over de binnenplaats, en gingen op de slede toe. Daar voegde de aangenomen gids, een jonge cree zich bij hen.

Hij maakte een schranderen indruk, met zijn heldere oogen en het hooge voorhoofd.

Hij droeg de uitrusting der Indiaansche gidsen, die bijna geheel uit leder bestaat, meestal de huid van een of ander pelsdier, die slechts oppervlakkig geloid is, om de haren niet te beschadigen en menige Europeesche mondaine zou vreemd opzien, als men haar mede deelde dat zoo'n Indiaansche jongen wel eens voor een waarde van vijf duizend dollars aan zijn lichaam heeft!

Men zou dat op het eerste oog niet zeggen, want door het voortdurend dragen in weer en wind worden de pelzen er natuurlijk niet mooier op!

De jongen stond bekend als iemand, die de streek voortreffelijk kende, sterk als een paard, trouw, en niet diefachtiger dan de meeste van zijn stamgenooten.

Daarenboven kon hij uitmuntend omgaan met trekhonden.

Hij vergenoegde zich met een laag loon — kortom, een ideaalbediende onder de gegeven omstandigheden.

Raffles verstond zijn taal voldoende om zich met hem te kunnen onderhouden, en hem duidelijk te maken wat hij wilde.

De knaap heette Minto en was nog geen twintig jaar.

Onder een zacht gefluit hielp hij de honden inspanssen, goed uitkijkend, want er waren een paar valsche heerschappen bij, die loerden op een gelegenheid om toe te bijten.

En toen bleek sergeant Hudson de eenige te zijn, die aan de poort van de omheining de vertrekkenden uitgeleide deed.

En toen viel de zware deur achter hen dicht, met een geluid, dat den armen Brand door de ziel sneede.

Het was hem, als of er een deksel zwaar neerviel op de lijkstapelen zijner verwachtingen.

Zij trokken dien dag slechts langzaam voort, weinig sprekend, en meestal terzijde van de slede gaande, die toch reeds zwaar genoeg beladen was.

Het naastbijliggende doel van Raffles was de hut van Jim Hale. Een pelsjager, dien hij kende, en wien hij wilde verzoeken, zich bij hen aan te sluiten.

De lucht was strak en zuiver, en de sneeuw lag zwaar, in dikke klonters op de kleine denneboomen, die hier en daar begonnen op te rijzen, en de nabijheid van een groot bosch aanhondigde.

Het kon omstreeks vijf uur in den middag zijn, en de zon was reeds verdwenen, en die eigenaardige, vale schemering van de Noordpool had zich reeds over het eindeloze sneeuwveld uitgebreid, toen Minto eensklaps een waarschuwend kreet liet hooren, die de honden dadelijk deed stilstaan.

Hij had reeds het foudraal gegrepen, met bont gevoerd, waarin hij zijn geweer bewaarde, dat zijn trots en zijn geluk was, en tuurde scherp over de vlakke, in de richting, waarvan zij gekomen waren.

De drie Engelschen behoefden zich niet te beklagen over de sterkte van hun oogen, en toch konden zij niets onderscheiden.

— Wat is er, Minto? vroeg Raffles na eenige oogenblikken, toen de jongen nog maar altijd onbeweeglijk bleef staan, in half gebukte houding. Wat zie je daarginds?

— Slede, meester, antwoordde Minto laconiek. Komt hierheen. Geen vijand.

— Hoe kun je dat zoo zeker zeggen, knaap? vroeg Henderson, die vruchteloos trachtte iets op de vlakke te onderscheiden.

— Wind is hierheen, en honden blijven rustig! Geen vreemde honden daarginds. Vrienden!

— Dat is zonderling! mompelde Raffles. Wat kan men van ons willen?

— Laat ons in ieder geval wachten, zeide Brand, wiens hart plotseling op zonderlinge wijze was beginnen te bonzen.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen of de drie mannen riepen, bijna te gelijker tijd dat ook zij nu de naderende slede konden onderscheiden.

Het was maar een zeer licht voertuig, bestemd voor een enkele persoon, en daar het door acht versche honden getrokken werd, vloog het met groote snelheid over de harde sneeuw.

Nog weer vijf minuten later hoorden zij duidelijk de aanmoedigende keelklanken van den Indiaan, die de honden aandreef tot nog grooter spoed.

En daar kwam het span al aanstormen, terwijl de eigen honden waren opgestaan uit hun rusthouding, en vroolijk begonnen te kwispelstaarten.

Zelfs de leek kon nu wel zien, dat zij de pas aangekomen rasgenooten als makkers herkenden.

En tot hun verbazing zagen de drie jagers, dat de slede bestuurd werd door een cree, die op zijn hoogst twaalf jaar kon zijn.

— Die dekselsche jongen! Hoe heeft hij ons kunnen vinden? riep Henderson verbluft uit. Een kind nog, en dan alleen er op uit met acht kwade rakkers van honden!

— Mijn broeder! riep Minto vol trots en met schitterende oogen. Hij even knap als ik, maar niet zoo sterk! Hij Pete!

— Maar wat kom je hier doen jongen? riep Brand verontrust uit. Zocht je naar ons?

— Moet spreken met grooten Engelschman, begon de knaap in gebrekkig Engelsch. Ukwa zond mij, kan niet schrijven, daarom boodschap. Terugkomen — spoedig — als vrienden zijt van mooie missis. Falquhar slecht man — en goede kapitein Mellony gewond, en kan niet helpen.

Brand was bijna zoo wit geworden als de sneeuw, die onder zijn zware laarzen kraakte.

Een kort oogenblik was het hem, alsof die twee sleden met hun woeste honden in een dollen dans om hem heen draaiden.

Zijn voor gevoel! Zijn afschuwelijk voor gevoel!

Hij herstelde zich echter spoedig, en zeide met een stem, die hij zelf niet herkende:

— Is er — is er iets gebeurd, jongen? De

missis zijn toch wel?

— Zijn in gevaar, mister! Pete heeft afge- luisterd, wat luitenant Falquhar tegen brune miss zei — en oude vader hij zit opgesloten — kan niet helpen — oude vader is gelijk een klein kind in de wieg! Ukwa stuurde mij — vlug voormaken — terugkomen, als vrienden zijt van arme missis!

— Waarom kwam Ukwa niet met je mee? vroeg Raffles, op wiens voorhoofd diepe rimpels hun voren ploegden.

— Ukwa moet blijven bij armen kapitein — durft niet weg gaan van zijn bed — luitenant Falquhar doodsvijand van armen kapitein!

— Nu, wij vernemen daar mooie dingen, en die mijnheer Falquhar schijnt wel een groote comediant te zijn geweest! zeide Raffles afgemeten.

— Voor jou misschien — voor mij niet! barstte Brand uit. Ik heb van het eerste oogenblik af iets tegen den kerel gehad! Zijn oogen bevielen mij niet! En je ziet nu dat mijn wantrouwen gerechtvaardigd was! Waar wachten wij nu eigenlijk op? Waarom keeren wij niet onmiddellijk terug?

Hij had het laatste bijna uitgeschreud, en de twee cree's keken hem verbaasd en verschrikt aan, want Indianen gaan zich maar zelden te buiten aan stemverheffing.

— Natuurlijk zullen wij onmiddellijk terugkeeren! Brand, zeide Raffles, Het is jammer genoeg, dat wij niet meer zoo snel kunnen gaan, want de honden hebben al weder verscheidene uren geloopt!

— Al zouden wij hen doodjagen! riep Brand woest. Wat komen twaalf honden er op aan, als twee onschuldige meisjes in gevaar zijn? Nooit hadden wij haar mogen achterlaten in dien heksenketel, waar het krioelt van allerlei ontuig!

— Je zult mij geen gebrek aan ijver behoeven te verwijten Brand, zeide Raffles kortaf, meer getroffen dan hij wilde toonen door de harts- tochtelijke uitbarsting van Brand, altijd zoo kalm, altijd zich zelf meester. Maar wij zullen de sleden zooveel mogelijk ontlasten. De zwaarste dingen zullen wij hier laten en be- graven. Hier is een uitstekende plek — ginds aan den voet van die rots. Ik zie daar een holte, half door sneeuw versperd. Helpt allen spoedig, neemt de spaden, en ontpak de slede! De zware kisten met munitie, de verduurzaamde levens- middelen, de tenten, eetketels en dekens kunnen voor het grootste gedeelte hier achter- blijven! Vlug!

Nu, niemand behoefde nog aansporing

De spaden met hun korte stelen vlogen van de slede, en terwijl de twee cree's deze begonnen te ontladen, schepten de drie jagers zoo viug zij konden de hard aaneengekoekte sneeuw weg, die den toegang versperde tot een klein hol, uitstekend geschikt om er voor korten tijd iets te verbergen.

De zwaarste voorwerpen werden daarin geplaatst, en haastig werd er weer sneeuw voor opgestapeld.

Een geoefend en scherp oog zou onmiddellijk zien, dat hier gegraven was, maar daar moest men het op wagen!

Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK IV.

VERDWENEN.

De slede werd op deze wijze ontlast van een gewicht van minstens tachtig kilo. En nu werd onmiddellijk de terugtocht aanvaard.

Het ging veel minder snel dan de ongeduldige Brand wenschte, want de vier mannen moesten op hun sneeuwschoenen te voet gaan.

Er viel niet aan te denken, de sleden te belasten met het gewicht van vier personen.

Er werd onderweg zoo goed als niet gesproken.

Ieder was in zijn eigen gedachten verdiept.

Brand betreurde het bitter, dat de oude squaw hen niet voor hun vertrek had gewaarschuwd, maar hij begreep dat hij onbillijk was. Op dat tijdstip was er nog niets geschied, en de oude vrouw kon alleen maar verdenking hebben gekoesterd.

De terugtocht duurde langer dan zij verwacht hadden.

Er was wind komen opsteken, dien zij tegen hadden, en de honden raakten weder vermoed.

Het was reeds laat in den nacht, toen eindelijk een paar lichtjes in de verte pinkten — waarschijnlijk lantaarns, boven de deuren der danshuizen en herbergen opgehangen, want bij die koude zou iedereen natuurlijk zijn luiken hermetisch hebben gesloten.

Zij hielden nog slechts eenmaal een kort oogenblik stil, toen een zachte kreet van Pete de honden deed neerleggen.

De scherpe oogen van den knaap hadden in het vale licht het spoor gezien van drie sleden, dat rechthoekig hun eigen spoor kruiste.

De smalle gootjes waren reeds met een brugje van ijs overspannen, hetgeen bewees, dat de sleden geruimen tijd tevoren hier voorbij moesten zijn gekomen.

Waarschijnlijk waren het de voertuigen van de ontvluchte gevangenen.

Maar reeds werden de honden weer voortgedreven, en om bijna om twaalf uur in den nacht reden zij Fort Joekon weder binnen.

In gewone omstandigheden zou het er zeker doodstil zijn geweest, maar nu was de lange dorpsstraat nog vol leven en getier.

De danshuizen waren helder verlicht, en het was maar al te duidelijk, dat de drank-

ambtenaren hier maar weinig te zeggen hadden overal stroomde de genever, en de slechte foezel.

Het was alsof er geen bezetting bestond, en overal zwaaiden beschonken kerels lallend en vloekend over den weg.

Harmonika's en gitaren klonken, hier en daar afgewisseld met de schrale klanken van een bejaarde piano, de snerpende uithalen van een viool.

Er moesten op dien enkelen dag zeker wel een tweehonderd goudzoekers zijn komen opdagen, en de kroegen waren smoorvol.

Er werd gespeeld en gedanst, en als men de bevroren ruiten wat afkrabde, dan kon men de bezweete koppen zien van de kerels, die daar als razende in de gelagkamers rondsprongen, waar de groote kachels rood gloeiend waren gestookt.

Raffles en zijn vrienden hielden zich echter nergens op, ofschoon zij een paar malen werden lastig gevallen door dronken gouddelvers, zoodat Henderson groote moeite had, zijn ijzeren vuisten in bedwang te houden.

Voor den ingang kreeg Minto last, met de slede te wachten.

Raffles zou alleen naar binnen gaan, en, het kost wat het kost, Falquhar te spreken vragen.

Geen oogenblik twijfelde hij eraan, of de oude Indiaansche had goed gezien.

Zij zou niet de moeite hebben genomen, een knaap op zulk een gevaarvolle tocht uit te zenden om hem terug te roepen, als er niet iets ernstigs was gebeurd.

Als het nog tijd was, zou hij de meisjes eenvoudig met zich mede nemen, en naar een veiliger plek brengen, met of zonder hun vader.

Zij zouden dan de Stekelvarken Rivier kunnen volgen, totdat zij het Fort Mac Pherson bereikten of, wat nog beter was, Fort Hamlin trachten te bereiken, dat veel dichterbij lag, aan de Joekon, en dat men binnen vier dagen wel zou kunnen bereiken.

Het eenige bezwaar was, dat dit Fort juist gelegen is op de route, die de gouddelvers meestal volgen.

Men zou daar echter misschien vrienden aantreffen — en in elk geval was alles beter dan deze misdadige omgeving, vol gevaren, en waar zelfs de man die het bevel voerde niet te vertrouwen was.

Natuurlijk werd de poort bewaakt door een soldaat, en hier begonnen de moeilijkheden reeds.

De man weigerde, Raffles toe te laten.

Hij herkende hem zeer goed, maar hij had zijn instructies, en die luiden, dat na het vallen van de duisternis niemand zonder speciale, door Falquhar geteekende permissie het Fort mocht binnenkomen.

Raffles verklaarde dat zijn bezoek een zeer ernstige zaak gold, maar de man was niet te bewegen, de poort te openen.

Daarenboven verklaarde hij, dat Falquhar zich reeds ter ruste had begeven.

Brand had met een bleek gezicht bij deze korte woordenwisseling toegeluisterd.

Hij trilde van woede en ongeduld, van angst en wraakzucht. Er was iets in het gelaat van den soldaat dat hem niet beviel! Een trek van spot en leedvermaak.

Hij wilde zich reeds in het gesprek mengen, toen Raffles hem de hand op den schouder legde, en zachtjes zeide:

— Laat maar, Brand! Die man heeft zijn instructies, en doet wat hem is voorgeschreven! Hier kunnen wij niet binnen gaan!

— Maar laten wij hem dan eenvoudig neerslaan! gromde Brand woedend. Misschien is iedere seconde kostbaar!

— Dat zouden wij zeker kunnen doen — maar denk aan de gevolgen! Van het eigen oogenblik af zouden wij als het ware vogelvrij zijn! Onder de soldaten zijn altijd wel kerels, die een slecht sujet als Falquhar met hart en ziel willen dienen! Ik hoorde zoeven onder het voorbijgaan een paar goudzoekers lachend opmerken, dat er al zes man van het Fort zijn gedorst, aangetrokken door het gele metaal, en met het vooruitzicht op jarenlange gevangenisstraf, als zij gevat worden! Ik voer dit aan om te toonen, dat er onder deze ruwe kerels in uniform heel wat rondlopen, die men zich in deze streken niet tot vijanden moet maken! Zoolang het eenigszins mogelijk is, moeten wij andere middelen toepassen! Ga mede — het is misschien mogelijk, ongemerkt aan de zijde van de afgebrande gevangenis binnen te dringen.

De mannen hielden zich dus, alsof zij zich wilden verwijderen, met hun slede, maar een eind verder sloegen zij een van de weinige zijstraten in, en bereikten zoo de plek, waar

eertijds de gevangenis had gestaan.

De houten wal was hier eertijds zeer hoog geweest, maar voor een deel verkoold door de vlammen, die uit het brandende gebouw sloegen.

Er was dus een soort van bres gevormd, waarvan de onderzijde zoowat drie meters boven den grond was.

Allen stonden even aandachtig te luisteren, en toen hoorden zij de regelmatige stappen van een schildwacht, die aan de andere zijde van den wal stampend heen en weer liep om zich warm te houden, nu en dan zijn handen in de dikke wollen handschoenen tegen elkander slaande.

Nu en dan hoorde men hem een vloek mompelen.

En dat was hem bijna te vergeven, want het was inderdaad fel koud.

Raffles liet zijn oogen langs den achtergrond van het groote woongebouw gaan.

Slechts op eenige plaatsen drong een lichtschijnsel naar buiten.

Voor de rest scheen alles in duisternis gedompeld.

Raffles maakte een gebaar van ongeduld. Ook hier was dus het fort goed bewaakt!

En hij moest toch naar binnen, tot iederen prijs!

Hij dacht even na, en zei toen:

— Er is niets aan te doen — hier moet het gebeuren! Deze man heeft ons in ieder geval niet gezien, en als wij hem weten te overrompelen zal hij niet kunnen getuigen, wie zijn aanvallers waren! Een onzer moet hem op den nek springen, van den wal af, en voor hij zich kan verweren!

— Ik zal het doen Mister! liet de gefluisterde stem van Minto zich hooren. Ik weet hoe zoo iets gedaan wordt! Laat mij maar begaan!

— Maar ik wil volstrekt niet dat je je blootstelt, jongen, fluisterde Raffles. Een man als de luitenant zou niet aarzelen, je eenvoudig te laten fusileeren!

— Soldaat krijgt mij niet te zien, Mister! Laat maar aan mij over! Als ik zachtjes fluit, gij kunt over muur springen, en mij helpen! Ik zal maken dat ik weg kom!

En Raffles gaf toe, want hij kende de weergalooze behendigheid en de aapachtige vlugheid van deze jonge Indianen.

Minto ontdeed zich van zijn zware, lederen overjas, om zich gemakkelijker te kunnen bewegen, en luisterde toen met groote aandacht naar de stappen van den schildwacht.

Zoodra hij wist, hoeveel stappen deze heen

en weer terug deed langs de bres, nam hij zijn maatregelen.

Hij stapte op de slede, en kon nu juist met zijn uitgestrekte handen den onderkant van de bres bereiken.

Hij wachtte nog even, met al zijn spieren gespannen, en juist op het goede oogenblik trok hij zich op, en het volgende oogenblik zagen de achterblijvenden hoe hij een geweldige sprong nam, als iemand die in het water duikt.

Zij hoorden een doffen val in den sneeuw, een korten, zachten kreet, die dadelijk gesmoord werd, en toen een kort gefluit.

In een oogwenk waren Raffles en Brand over de bres, sprongen omlaag, en zagen hoe Minto tusschen de schouderbladen zat van den schildwacht, die voorover in de sneeuw lag, met zijn gelaat diep in de koude massa gedrukt, en niet in staat om zich te verroeren.

Zij kwamen dadelijk toesnellen, grepen de armen van den man, en bonden die op zijn rug samen.

En pas toen Minto weer vlug als een aap over de omheining was geklauterd en buiten het gezicht, richtten zij den verblufften schildwacht op, sleepten hem naar den voet van de omheining, en bonden hem daar stevig vast aan een paal, treurig overschot van de verbrande gevangenis.

Raffles en Brand hadden den voorzorg genomen, hun gelaat met een zwarten doek te bedekken, en zoo kon de man misschien zijn vermoedens hebben — zekerheid had hij volstrekt niet!

En daar lieten zij de schildwacht, gebonden en goed gekneveld, en niet in staat om geluid te geven.

Toen zeide Raffles op zachten toon tot Brand:

— Ik weet wel, mijn jongen, dat de zaak jou meer aangaat dan wie ook van ons, maar ik geloof dat het beter is als ik alleen de verantwoordelijkheid...

— Neen! viel Brand hem kortaf in de rede. Ik ga met je mede, ik wil mij zelf overtuigen of alles hier is, zooals het moet zijn. Ik wil van aangezicht tot aangezicht met dien kerel staan!

— En weet je zeker dat je woede je niet zal verlokken, om ondoordachte dingen te doen?

— Daar kan ik niet voor instaan!

— Ik dacht het wel! Luister dan eens, Brand! Met geweld kan hier onmogelijk iets bereikt worden, dat moet je duidelijk begrijpen! Falquhar voert hier nu het bevel, want hij is de plaatsvervanger van Mellony, en de soldaten

moeten hem gehoorzamen. Hij heeft het recht om ons te laten arresteeren, om van erger dingen nog te zwijgen! Dat hier iedereen zou slapen op het Fort, is natuurlijk onzin. Of hij zelf het doet, is de vraag! Maar in elk geval — jij bent op dit oogenblik veel te opgewonden om van nut te kunnen zijn! Werkelijk het is beter dat ik alleen met hem spreek.

— En als je gevaar loopt zul je dan waarschuwen?

— Ik zal mij er wel voor wachten! Als hij de zaak doorziet, en begrijpt dat ik gewaarschuwd ben, dan zal hij zijn tanden toonen, en op alles voorbereid zijn! En jullie zouden dadelijk mijn lot deelen, en dan zou alles verloren zijn, indien de meisjes werkelijk in gevaar verkeerden. Ik verbied je dus ten stelligste, Brand, mij te hulp te snellen, als hij mij onschadelijk zou willen maken door mij op te sluiten!

— Maar daar heeft hij het recht niet toe! fluisterde Brand heftig. Dat zou hij nooit durven! Waar heb je je dan aan schuldig gemaakt?

— Ik heb zijn schildwacht overrompeld, Brand!

— Dat behoeft hij immers niet te weten!

— Neen, maar hij zal het wel raden! Zulke schavuiten zijn maar zelden dom, Brand! Hij zal wel inzien, dat ik niet door den schoorsteen naar binnen ben komen vliegen. Kort en goed, je laat mij alleen met hem spreken, en je zorgt, dat jij en Henderson in vrijheid blijft — om Suzan en Irma te kunnen helpen! In ieder geval zal Falquhar mij niet lang durven vasthouden. Bedenk dat Mellony toch eens weer zal genezen, en dan is zijn rijk uit!

Brand beet zich op de lippen, en toen gaf hij zich met een diepe zucht gewonnen.

Hij begreep wel, dat het beter was, wanneer er althans twee van de drie mannen hun vrijheid van beweging behielden en reeds nu zwoer hij, dat het Falquhar slecht zou vergaan, wanneer ook maar een haar op het hoofd van Suzan gekrenkt was. Met een zwijgenden handdruk namen de twee vrienden voorloopig afscheid. Raffles stelde een half uur vast voor het onderhoud. Was hij dan nog niet terug, dan bewees dit, dat men het hem onmogelijk had gemaakt. Misschien klinkt dit zonderling, daar de luitenant volstrekt niet kon weten wie die Engelschman eigenlijk was, en niet het minste recht had om hem vast te houden, maar men moet zich goed den toestand indenken, daar in het hooge Noorden, waar de man die de macht heeft zich niet behoeft af te vragen of hij wel volgens de wet handelt, daar

hij toch niemand boven zich heeft, die het hem kan beletten.

En gelden daar geheel andere normen dan in de beschaafde wereld.

Een voorwendsel was spoedig genoeg gevonden.

En toch ging Raffles zonder de minste aarzeling verder, want hij wilde zekerheid hebben.

Terwijl dus Henderson, Brand en Minto in de schaduw van den muur bij de bres in spanning bleven wachten stak Raffles het groote binnenplein over, zonder iemand op zijn weg tegen te komen, en kwam zoo aan de achterzijde van het woonhuis.

Alles was gesloten, en hij klopte dus aan de achterdeur. Er was licht aan, en er moesten dus nog bewoners op zijn.

Er klonken dan ook al spoedig zware schreden, een klink werd opgelicht, de deur werd op een kier geopend, en een soldaat met een lantaarn in de hand keek wantrouwend naar buiten, en vroeg tamelijk barsch :

— Wat wilt ge hier, vreemdeling? Hoe is U hier gekomen?

— Door van mijn voeten gebruik te maken! antwoordde Raffles en reeds was hij binnengetreden. Verzoek dadelijk aan Luitenant Falquhar, of ik hem kan spreken. Zeg maar dat hij mij kent. Ik ben Palmhurst. Het betreft een zaak van belang.

De soldaat maakte aanstalten om hem den weg te versperren, toen er verderop in de gang een deur open ging, en een luide stem klonk die half spottend, half dreigend zei :

— Wat is dat voor laat bezoek, dat zich ongevraagd opdringt?

— Ik vraag U verschooning, luitenant, zeide Raffles, en hij deed een stap naar voren. Ik weet dat mijn optreden niet geheel regelmatig is, maar ik had geen keus! Men schijnt heden dit

Fort ook voor vreedzame reizigers in staat van beleg te verklaren. Ik mocht aan de voorzijde niet binnen gaan — en toen was ik wel verplicht, het aan de achterzijde te doen!

Falquhar was Raffles tegemoet gegaan, en hij stond nu in de lichtkring van de lantaarn.

Hij droeg nog zijn uniform, en had alleen zijn zware pelsjas uitgedaan. Zijn gelaat had een duistere, onheilspellende uitdrukking.

Hij keek Raffles een oogenblik onderzoekend aan, en zei toen :

— Dat is een vreemde handelwijze, graaf! Wanneer ik de deur van het Fort laat bewaken, dan heb ik daar mijn redenen voor, en ik vind het zeer zonderling, dat een reiziger ongevraagd hier binnendringt, op zulk een laat uur van den nacht!

— Ik meende, luitenant, dat vreemdelingen van mijn stand steeds een gul onthaal vinden op de Forten in het hooge Noorden! ging Raffles kalm voort. Ik heb er nog nooit van gehoord, dat men de deuren voor hen gesloten hield.

— Dat is noodig, graaf, in deze tijden, nu het hier krioelt van allerlei ontuig!

— Ik spreek het niet tegen, luitenant, en ik zal kort zijn. Ik ben hier gekomen....

— Terug gekomen, wilt gij zeggen!

— Zooals gij wilt! Ik ben dan terug gekomen om professor Macpherson en zijn twee dochters mede te nemen. Ik zal het waardeeren als gij hen dadelijk doet wekken.

Het bleef zeker wel vijftien seconden doodstil in de gang.

Toen klonk de stem van Falquhar, die bedaard sprak :

— Het spijt mij zeer, graaf, dat gij U vruchteloos moeite hebt gegeven. De jonge dames zijn juist in den loop van den avond met hun vader vertrokken!

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven een glas fijne champagne

HOOFDSTUK V.

OP HET SPOOR.

Raffles keek den luitenant doordringend aan. Toen gingen zijn blikken naar het botte, breede gelaat van den soldaat. Het stond volkomen onbewegelijk, en er was evenmin iets op te lezen als op een steen terzijde van den weg gevonden.

Hij wist zich volkomen te beheerschen toen hij zei :

— Dat is zeker een onverwacht reisplan ! Van middag was mij daarvan nog niets bekend ! Kunt gij mē zeggen waarheen de meisjes gegaan zijn ?

— Zij hebben mij niet in hun vertrouwen genomen !

— Het spreekt van zelf dat zij niet alleen zijn gegaan. Wie begeleidt hen ?

— Ze hebben twee cree's als gidsen aangemen.

— En zij wisten sleden en honden te krijgen, in deze plaats, waar een armzalige bastard nu reeds honderd dollars waard is ? Waar men vecht om een goede slede ?

— De cree's hebben hun een slede verschaft, die hun eigendom was ! Het wil mij voorkomen, graaf, dat gij mijn woorden in twijfel trekt !

— Dat doe ik ! antwoordde Raffles langzaam. Er is iets wat mij zegt, dat Uw mededeeling — laat ons zeggen niet geheel en al overeenkomstig de waarheid is. De afspraak was, dat Suzan en Irma hier op ons zouden wachten, en het komt mij volkomen onbegrijpelijk voor, dat zij geheel alleen met hun vader, niet meer dan een kind de barre wildernis zouden intrekken, zonder eenig nut of doel.

Het gezicht van Falquhar vertrok even, en zijn oogen schoten vuur, maar ook hij bleef kalm en zei schouderophalend :

— Het doet mij leed, graaf, dat ge mij niet gelooft. Intusschen, ik kan U dat moeilijk beletten ! Gij zult mij toestaan, het gesprek als geëindigd te beschouwen ? Ik heb een zwaren dienstdag achter den rug en zou mij gaarne ter ruste begeven.

Raffles boog koel. Hij begreep zeer goed, dat het volstrekt geen nut zou hebben, op deze wijze door te praten. Die man daar tegenover

hem met zijn duister, gebruid gelaat en zijn diepliggende oogen voerde op dit oogenblik het bevel, en kon doen wat hij wilde. Hij kon zelf moeilijk geheel alleen dat groote Fort doorzoeken met zijn talrijke gebouwen, zijn ondergrondsche kazematten, zijn loodsen en tal van schuilhoeken.

Hij zei rustig :

— Ik denk er niet aan, U langer op te houden, luitenant. En ik vraag U versoening voor mijn wel wat zonderling optreden. Wilt ge mij toestaan, nog een paar woorden te wisselen met kapitein Mallony ?

— Op dit oogenblik slaapt hij ! En slaap zal hem goed doen !

— Dan zal ik zoo vrij zijn, morgen terug te keeren om hem te bezoeken !

En Raffles draaide zich op zijn hielen om, en stond een oogenblik later weer buiten, in de felle koude.

Hij had nog geen twintig passen afgelegd, of hij wist dat hij gevolgd werd, ook zonder om te zien.

Ten eerste kraakte de sneeuw achter hem, en dan werd zijn volger verraden door de laagstaande maan, die een zeer lange schaduw van hem wierp op de blinkende sneeuw.

Natuurlijk had Falquhar hem iemand nagezonden, om te kijken waar hij bleef. Die man moest misschien ook onderzoeken, hoe Raffles zoo onbeschaamd had kunnen binnen dringen.

Hij bleef rustig voortloopen, totdat hij op geen vijftig passen van de bres was. Daar stond hij stil, haalde zijn pijp uit zijn zak, die reeds gevuld was, en stond stil, om ze aan te steken.

De schaduw naast hem bleef zich voortbewegen, nog even, en kwam toen ook tot rust.

Toen Raffles zich plotseling omdraaide zag hij een man, die zich nog achter den der gebouwtjes op het binnenplein poogde te verschuilen, maar te laat.

Raffles ging kalm op hem toe, en toen de man zijn revolver trok, deed hij dat even te laat, want Raffles had hem reeds neergeslagen, en hij rolde een paar malen om en om over de harde sneeuw.

Raffles haastte zich nu verder, bereikte de bres, floot zachtjes zijn vrienden bijeen, en een oogenblik daarna stonden allen weer buiten, en trokken zich op veiligen afstand terug, om te beraadslagen.

Brand had moeite zijn kalmte te bewaren, toen Raffles hem zeide wat de uitslag was geweest van het korte onderhoud met den luitenant.

— Ik durf er een eed op doen, dat zij nog hier zijn, en dat hij hen met geweld ergens vast houdt, kreunde hij. Wij moeten naar binnen.

— Mijn waarde Brand, — laat om 's hemels wil je angst voor het lot van de meisjes niet op den loop gaan met je gezond verstand! waarschuwde Raffles hem. Wat kunnen wij drieën met geweld uitrichten tegen een geheele bezetting. Dacht je dat zij ons rustig onzen gang zouden laten gaan?

— Wij zijn in ieder geval met ons vieren — Minto zal ons wel helpen!

— Minto graag helpen! zeide de knaap onmiddellijk. Haat luitenant Falquhar! Slechte man! Al vroeger hand uitgestoken naar zuster van Minto! Zal nooit vergeten! Roode man kan niet vergeten zulke dingen!

En toen Raffles in het bruine gelaat zag met de gloeiende oogen, begreep hij pas, welk een gevaarlijk wapen hij hier in handen had gekregen.

Hij schudde het hoofd en zei:

— Drie man, of vier, of zelfs tien — het zou niet baten! Het is nonsens, om ons met geweld te willen keeren tegen een bezetting van een paar honderd man! Ik blijf er bij — met ruwe kracht is hier niets te bereiken! Wij moeten list toepassen! Zeg mij eens, Minto, ken jij goed de inrichting van het Fort?

— Heel goed, meester! Minto is daar vaak geweest, om voedsel te brengen en schietvoorraad.

— Als ik je de kamer aanduid, waar de kapitein ziek neerligt, zou je die dan kunnen bereiken zonder dat iemand je zag?

— Minto zal probeeren!

— Wat wil je daar zoeken? vroeg Brand verbaasd.

— De oude vrouw — Ukwa! antwoordde Raffles. Zij schijnt zeer scherp waar te nemen, en heeft misschien opgemerkt, waarheen de twee meisjes gebracht zijn!

Waarom zouden zij niet in hun oude kamer zijn?

— Omdat dat voor Falquhar, als hij werkelijk kwaad wil, te gevaarlijk zou zijn!

Henderson, die al dien tijd nog niets gezegd

had, zei hoofdschuddend;

— Ik kan maar niet gelooven, Mylord, dat een luitenant van de Amerikaansche legermacht zulke dingen zou doen!

— Henderson — het verblijf hier maakt de mannen niet zachter! Vergeet niet, dat hier in gewone omstandigheden maar heel zelden vrouwen zijn te zien, en nog veel zeldener van een schoonheid als de twee meisjes Macpherson! De man keert hier weer terug tot zijn oerstaat, en is weinig beter dan een holbewoner. Op het oogenblik zijn er zeker meer vrouwen in Fort Joekon, maar die zijn van een heel ander soort — en velen er van zijn te koop! Het is niet het soort dat Falquhar begeerde!

Hij hield eensklaps op, hij voelde de hand van Brand op zijn arm en hoorde de stem van den jongen man, die hem smeekte:

— Ga om Gods wil niet verder, Edward! Ik zou in staat zijn, geheel alleen terug te keeren, en die Falquhar af te maken. Het denkbeeld dat hij haar met een vinger zou kunnen aanraken, maakt mij razend!

En toch zul je al je kalmte noodig hebben, Brand! Nogmaals — wij moeten hier met list te werk gaan, en niet met geweld! Misschien kan Ukwa ons aanduiden, waar de meisjes zijn, dan hebben wij veel gewonnen.

— Ik zal het haar vragen! zeide Minto eenvoudig. Zeg mij waar kamer is.

Raffles legde het den schranderen halfbloed nauwkeurig uit, en onmiddellijk maakte de knaap zich gereed voor de gevaarlijke onderneming. Het liefst zou Brand het zelf hebben gedaan, maar hij beschikte niet over de slangachtige lenigheid en den sluipenden tred van een Indiaan en dan — hij sprak de taal niet, en zou misschien veel langer noodig hebben om zijn werk te doen!

En zoo sloop de jonge Cree dan weg, en was al in de duisternis verdwenen, voor men hem nog goed had gemist.

In de grootste ongerustheid bleven de anderen achter. En vooral Brand had moeite, langer dan een seconde op dezelfde plek stil te staan. Henderson de goede reus, sloeg hem tersluiks gade, en schudde nu en dan zuchtend het hoofd.

Hij had goede oogen, en wist wel, wat er omging in het hart van den besten, den eenigen vriend van zijn meester. En hij wist evengoed hoe het er uit zag in het hart van het meisje.

Als mijnheer Brand dat niet wilde zien, des te erger voor hem! Suzane had hem steeds vriendelijk behandeld — en vol dankbaarheid, maar zooals een zuster het een broeder doet.

Hoe dat af moest loopen?

Er verstreek zeker wel een half uur, en Brand scheen reeds aanstalten te willen maken om op zijn beurt den Cree te volgen, stond deze plotseling weer in hun midden, alsof hij uit de lucht was komen vallen, zonder dat iemand iets van zijn nadering bemerkte had.

Heel zacht klonk zijn stem, toen hij in zijn eigenaardig, sissend Engelsch zeide:

— Minto heeft met Ukwa gesproken, heer! Zij erg bang voor leven van kapitein!

— Gaat zijn toestand achteruit? vroeg Raffles ontsteld en verschrikt, want de wonde scheen uitstekend te zullen genezen.

— Dat niet, heer! Maar luitenant haat kapitein! Is altijd zoo geweest! Wil zijn plaats innemen, en dan ook nog kwestie om een vrouw! Tijdje geleden!

Raffles fronste de wenkbrauwen, in de beschaafde maatschappij konden zulke gevoelens zich niet altijd uiten — hier, in het land der buitenste duisternis des te beter! Hier was ieder zijn eigen rechter, hier konden misdaden gepleegd worden, die maar al te vaak ongestraft bleven.

— En de meisjes? vroeg Brand ongerust, terwijl hij Minto bij den arm greep.

— Zijn opgesloten in kamer, heer! Ieder afzonderlijk! Vreeselijke dingen gebeurd van avond! Miss met bruine oogen bijna gevochten met luitenant! Toen slaapdrank ingekregen. Nu heelemaal alleen een kamer.

— En de oude man? vroeg Brand, bleeker dan een doode.

— Grijszwaart niet gezien, niets gehoord! antwoordde de Cree minachtend. Hij zit en leest, en rookt pijpen!

— Het blonde meisje? vroeg Raffles.

— In een kamer niet ver van zuster, heer! Ook verdoovingsmiddel, omdat zij schreeuwt, en altijd maar schreeuwt.

— Is Ukwa bij den kapitein?

— Altijd bij hem, heer! Luitenant wil haar weg hebben, maar zij zegt, zij liever laat stuk-scheuren, dan heen te gaan. Dokter is gekomen, heel laat in avond, en zegt, kapitein verpleegster noodig. Ukwa heel goed verpleegster. Zij veel houden van armen kapitein Mellony.

— Dat zulke dingen kunnen voorkomen! gromde Henderson. Ik heb er wel van gehoord, dat ze in Egypte, en hier en daar in Afrika nog zulke dingen uithalen.

— Komaan, Henderson, zij worden wel uitgehaald in het hartje van New York! zeide Raffles kortaf. Deze man is oppermachtig hier, zoolang zijn vijand gewond op het ziekbed ligt. Maar zij zullen toch eens zien, of wij niet

nog machtiger zijn! Minto, slaapt alles op het Fort?

— Bijna overal, heer! Ukwa zegt, gij moet voortmaken! Rep U — anders te laat! Luitenant is nog op, en loopt heen en weer, en arme kapitein weet zijn voornemens, en kan niets doen!

— Wij zullen het doen in zijn plaats! zeide Raffles kortaf.

Breng ons naar de plek waar de kamers van de meisjes zijn, knaap! Wij zijn sterk, en wij hebben touwen! Wij kunnen misschien op het platte dak klimmen, en zoo de kamer bereiken!

— Er zijn twee wachtposten, heer!

— Die kunnen wij overrompelen, als het noodig is! Maar het is zoo vreeselijk koud, dat die arme kerels zeker niet op dezelfde plaats zullen blijven staan, en heen en weer zullen loopen. En nu onmiddellijk aan het werk. Zouden wij de sleden hier onbeheerd kunnen achterhalen?

— Te gevaarlijk, heer! Zou dadelijk gestolen kunnen worden door zwervers! Veel gespuis nog op de been. In de drankhuizen wordt gevochten met messen en revolvers om een slede en goede honden!

— Het spijt me, Henderson — maar dan ben ik verplicht, je hier achter te laten, zeide Raffles. En denk erom — wie een hand naar onze slede uitsteekt...

— Die heeft zijn hand voor het laatst uitgestoken, Mylord! zeide de reus met een grimmig lachje, dat weinig goeds voorspelde voor liefhebbers van sleden!

— En zoo weinig mogelijk leven maken. Bedenk wat er van afhangt.

— Gij kunt op mij rekenen, Mylord! De dieven zullen om zeep gebracht worden — maar het zal stilletjes gebeuren!

Nog een korte hoofdknik, en de drie mannen verdwenen haastig in de duisternis, na door de bres te zijn geklommen.

De binnenplaats leek geheel verlaten te zijn.

De felle koude had de bewoners gedwongen, alle vensters goed te sluiten, en de luiken er voor te doen.

In de kazerne sliep alles, naar het scheen. Alleen in de manschappenkamer scheen nog een kiertje licht van onder de zware deur uit.

Ook het woonhuis leek te rusten, een vierkante, sombere massa onder het licht van de maan, die nu en dan verduisterd werd door snel voorbijrijvende wolken.

Laat in den nacht was een snijdende wind komen opsteken.

De koude was verschrikkelijk. En toch aarzelde geen van de drie mannen, ook niet de jonge Cree, die toch eigenlijk niets met de geheele zaak te maken had.

Hij bracht Raffles en Brand behoedzaam, en zooveel mogelijk in de schaduw over de binnenplaats, en liep een soort van gang in, tusschen het woonhuis en een soort van voorraadsgebouw, waar munitie, stroo en hooi voor de paarden, levensmiddelen en uitrustingsstukken werden bewaard.

Het was een weinig hooger van dak dan het woonhuis.

De breedte van de gang bedroeg omstreeks twee meters.

— Zooeven ben ik hier opgeklimmen, en over de gang gesprongen! zeide de Cree eenvoudig. Toen heeft Minto een dakluik geopend!

— Dan moeten wij dat ook doen! zeide Brand vastberaden. En vlug wat!

De voorraadloods bleek te zijn voorzien van een zware deur, die met een eenvoudige klink was afgesloten.

Zij traden er binnen, en in de dikke duisternis voerde Minto hen naar den voet van een ladder, die naar een soort van vliering leidde.

Op den tast beklommen zij dien ladder. Op de vliering waren stijf ineengeperste balen hooi, en een paar daarvan waren tot een soort van trap opgestapeld onder het dakluik.

Minto had zich zeker krachtig moeten inspannen om dat met sneeuw beladen luik open

te stooten.

Het was nu nog open, en de drie mannen behoefden niets anders te doen, dan deze zonderlinge trap te beklimmen, om het dak te bereiken.

Er lag een laag sneeuw op van minstens anderhalven voet dikte.

De bovenlaag was hard bevroren. Duidelijk waren de voetstappen te zien van den Cree, tot aan den rand van het dak.

Daar had hij een plank neergelegd, om een aanloop te kunnen nemen, en was met gevaar voor zijn hals over den doorloop heengesprongen.

En hij was weer de eerste, die voorwaarts ijelde, als een vogel door de lucht zweefde, en bijna zonder gerucht neerkwam in de dikke sneeuwlaag op het dak van het woonhuis.

Slechts een kort oogenblik aarzelde Brand, en toen volgde hij het voorbeeld van den Cree, en kwam veilig over.

Raffles was de derde, die den zeer gevaarlijken sprong waagde — want de plank was glibberig, en dan is twee meter in de duisternis een heele sprong.

Hij kwam juist op den rand van het dak neer, en toen gleden zijn voeten uit, en hij zou achterover zijn gestort, als de Cree hem niet bliksemsnel had gegrepen.

— Dank je Minto! zeide Raffles eenvoudig, zonder dat de minste trekking op zijn gelaat angst of schrik verried. Ik zou daar een leelijke tuimeling gemaakt hebben! En nu voorwaarts.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK VI.

VRIJ!

Het dak was volkomen vlak, zooals bijna steeds in deze streken, en slechts hier en daar staken de groote, vierkante, houten schoorsteenen eruit op, van binnen met blik gevoerd.

De Cree die wel over een zesde zintuig scheen te beschikken, liep zonder eenige aarzeling vooruit, en stak bijna het geheele dak in zijn volle lengte over, tot op een afstand van een meter of vijf van den rand.

Daar stond hij stil, en zei fluisterend :

— Hieronder is kamer van blonde Miss — en daarginds, dicht bij den rand, kamer van Miss met bruine oogen!

De drie mannen, die in gebukte houding hadden geloopt, wierpen zich nu op den buik en kropen zoo tot aan den rand van het dak.

Voorzichtig keken zij naar omlaag.

De kamer was aan de zijde van de binnenplaats gelegen. Geen ziertje licht drong naar buiten.

Het luik van het eenige venster sloot goed af, of wel er brandde daar beneden geen licht meer.

Alles was hier zeer stil, maar men hoorde duidelijk het luide, schorre lachen, het gezang en de harmonicaklanken uit de nog geopende danshuizen en herbergen.

Raffles nam den toestand eens goed op, en wendde zich toen om.

Op geringen afstand verhief zich een schoorsteen, bijna een halve meter breed.

Hij wikkelde het dikke touw van zijn middel los, en sloeg de lus aan het einde om den schoorsteen heen.

Toen hij het voorzichtig over den rand van het dak vierde, bleek het ondereinde tot op slechts een voet na den grond te bereiken. En het liep vlak langs het luik van de kamer van Irma!

— Als we daar eenmaal zijn, kunnen wij gemakkelijk ook de andere kamer bereiken, fluisterde Raffles.

Raffles had een knoop gelegd op een afstand van omstreeks twee meters onder den rand van het dak, en toen hij zich behoedzaam liet

zakken vonden zijn zwaar geschoeide voeten steun op dien knoop, en kon hij het luik onderzoeken.

Het was een binnenluik. Eerst moest een ruit worden weggesneden!

Dat zou een zeer moeilijk werk worden, maar Raffles aarzelde niet.

Hij klom weer naar boven, en maakte alles gereed. Een stuk pakpapier, dat hij had mede genomen, werd bestreken met geweervet dat hij warm en vloeibaar had gehouden door het onder zijn warmen pels in een zakje van rendierhuid op het lichaam te dragen.

Voor dat de koude het had kunnen verstijven werd dit papier op de ruit gedrukt, en Raffles moest glimlachen, toen hij een middel, vroeger te Londen zoo menigmaal toegepast, ook nu gebruikte, onder geheel verschillende omstandigheden.

De diamant van zijn ring sneed vlug door het dunne glas, en behoedzaam maakte hij de ruit los, en stak ze toe aan Brand, die gereed lag om ze aan te vatten.

En dadelijk ging Raffles verder met zijn werk.

Het dubbele stuk luik had een spleet, breed genoeg, om er een mes door te steken, en op die wijze kon hij de klink oplichten die het van binnen sloot.

Heel voorzichtig trok hij het luik naar zich toe, en hij zag dat de kamer inderdaad pikdonker was.

Hij hoorde een regelmatige ademhaling, die echter plotseling ophield, en toen een zachten, gesmoorden kreet van angst!

Dadelijk fluisterde hij :

— Stil, om Godswil, Miss Irma! Wij zijn het — vrienden! Kunt gij geen licht maken?

— Ik zal zien... klonk een zwakke stem. Ik voel mij duizelig!

— Wacht dan nog even, tot dat wij binnen zijn.

En Raffles wisselde zacht een paar woorden met de twee mannen op het dak, en werkte zich toen door de opening naar binnen.

Aanvankelijk kon hij volstrekt niets onder-

scheiden, totdat de maan, die juist op dezen kant van het huis scheen, weer te voorschijn kwam, en hem de gedaante onthulde van Irma Macpherson, die met een bleek gezichtje midden in de kamer stond.

Zij was geheel gekleed, maar haar bontmantel lag over een stoel.

— Wat is er toch in's hemelsnaam gebeurd, graaf Palmhurst? vroeg zij bevend. Wat heeft men met ons voor? Waar is mijn zuster?

— In een kamer niet ver van de Uwe! Spreek vooral zachtjes, trek Uw pelsjas vast aan. Wij moeten onmiddellijk vertrekken! Is Uw vader nog in zijn oude kamer?

— Daar was hij tenminste van middag nog! Zij zullen hem toch geen kwaad hebben gedaan?

Raffles haalde slechts even de schouders op. Waarom zou men den ouden man kwaad doen, die niets zag en niets hoorde, en wiens kinderlijk hart het hem onmogelijk maakte, zich afschuwelijke dingen voor te stellen, als die zich in dit houten, groote huis moesten afspelen?

— Wij zullen hem aanstonds halen, zeide hij zacht. Trek Uw pels aan! Wij gaan nu eerst Uw zuster bevrijden!

— Hoe komt het dat ik mij zoo suf gevoel? vroeg het meisje klagend?

— Men heeft U — misschien komt het van de kolendamp! zeide Raffles ontwijkend. Maar stil nu eens —

Iedereen zweeg en luisterde.

Beneden in het huis scheen zacht gerucht te klinken. Het was alsof er ergens een deur geopend en weer gesloten werd.

Toen kraakten de treden van de trap.

Raffles wendde zich haastig tot Brand, die hem met Minto gevold was in het vertrek, en fluisterde:

— Sluit het luik weer! zachtjes! Ieder in een hoek, en gij op de rustbank, Miss Irma! Houdt U alsof gij slaapt! Ik geloof dat het Falquhar is! Misschien wil hij zich overtuigen of gij wel rustig sluimert! Brand, je doet niets, voor dat ik het sein geef! Gaat hij de deur voorbij — dan moeten wij hem onmiddellijk volgen!

— Maar de deur zal op slot gedraaid zijn! fluisterde Brand opgewonden. Wij kunnen er niet uit!

Het was te laat om de deur te gaan onderzoeken! Want de voetstappen klonken reeds dicht bij.

De drie mannen trokken zich ieder in een donkeren hoek terug, met hun revolver in de vuist, voor zoover zij zulk een wapen bezaten, en het meisje legde zich weer op de rustbank,

en trachtte regelmatig te ademen, ofschoon haar hart klopte.

En nu klonken er laarzen op den houten vloer van de gang van iemand, die zachtjes poogde te loopen, maar daar niet in kon slagen. Er werd ook onderdrukt gevloekt. Blijkbaar was Falquhar in een beschonken toestand.

Vlak voor de deur hielden de voetstappen op. De nachtelijke wandelaar in het groote huis scheen een oogenblik te aarzelen, toen klonk er een kort lachen, en een sleutel werd in een slot rond gedraaid.

De deur ging langzaam open, en het gezicht van Falquhar vertoonde zich, rood en opgezet, in het bleeke licht van de maan. Hij had een lantaarn in de hand, die echter niet was aangestoken. Zich vasthoudend aan de deurpost stond hij een oogenblik te luisteren naar de rustige ademhaling van het meisje.

Even scheen het alsof hij wilde binnenkomen, maar toen bedacht hij zich, en ging weer heen, en trok de deur achter zich dicht.

Raffles wilde reeds toestormen, om hem te beletten, den sleutel weer om te draaien, maar de slepende voetstappen gingen al weer verder! In zijn dronkenschap had Falquhar vergeten, opnieuw den sleutel om te draaien.

De drie mannen hoorden hem nog een stap of tien verder gaan, en toen klonk weer dat zachte, knarsende geluid van een sleutel, die in een slot wordt rondgedraaid.

Wel een halve minuut bleef het doodstil. Alleen klonk een geluid, alsof de lantaarn op de houden vloerplanken werd gezet.

Een waslucifer knitserde, en een zwak schijnsel drong door in de gang. Falquhar grinnikte voor zich heen, en mompelde iets onverstaanbaars.

Toen was het duidelijk te hooren, dat hij de lantaarn weer opnam, en de kamerdeur verder open deed.

Raffles had scherp toegeluisterd, niets was hem ontgaan. Falquhar had de sleutel niet uit het slot genomen! Hij zou dus ook de deur niet kunnen afsluiten! Raffles gaf de twee mannen een wenk, en toen sloop hij op de gang, door Brand op de hielen gevolgd.

Zich tegen den gangwand drukkend schoven zij behoedzaam verder, totdat zij de kamerdeur bereikt hadden, waardoor de ellendeling zooveel verdwenen was.

Duidelijk konden zij hem hooren mompelen:

— Houdt je je nu slapend, mijn duifje, of slaap je werkelijk? Wij zullen het spoedig weten! Wat ben je mooi, zoo! Nu zul je niet

meer vechten en krabben, niet waar ? Ha, ha !

Raffles wachtte niet langer, maar rukte de deur open.

Op het harde geluid wendde Falquhar zich met een woesten ruk om. Zijn oogen waren met bloed beloopt. En ook het meisje op het smalle rustbed ontwaakte, en slaakte een doffen kreet van schrik en verwondering.

Falquhar stond bij de middentafel, waarop hij de lantaarn had geplaatst. Hij keek Raffles en de anderen, die achter hem zichtbaar werden met een valsch licht in de oogen aan, en eensklaps, met den moed van een dronkaard, stormde hij brullend op Raffles toe. Het was duidelijk dat hij hem had herkend.

Ver kwam hij echter niet. Raffles wachtte hem rustig af, en een enkele goed gerichte vuistslag was voldoende om Falquhar als een gevelde os te doen neertuimelen.

Hij smakte in een hoek, en bleef daar kreunend liggen.

Trek onmiddellijk Uw mantel aan en zet Uw bontmuts op, Miss Suzan ! beval Raffles op zachten toon. Haast U, wij hebben niet veel tijd !

Zeer bleek gehoorzaamde het meisje zwijgend. Zij stond op haar beenen te wankelen.

Inmiddels was Raffles op haar toegestapt en hielp haar bij het aantrekken van den zwaren bontmantel.

Brand wierp een verachtelijken blik op Falquhar en vroeg toen fluisterend :

— Moet er niets met hem gebeuren, Edward ?

Hij zal binnen een paar tellen weer bij kennis zijn, en het heele Fort bij elkaar schreeuwen — en dan ziet het er niet goed voor ons uit !

Raffles gaf niet aanstonds antwoord. De toestand was verre van rooskleurig ! Bond en knevelde hij den kerel, dan maakte hij zich schuldig aan geweldpleging, en Falquhar zou hem dat weten in te peperen. Liet hij het na, dan bleef toch de huisvredebreuk over, en daarenboven zou hij niet ver komen, met de twee meisjes, want Falquhar zou hem wel dadelijk door helpers achterna laten zetten onder een of ander voorwendsel arresteerden. Het eene was al bijna even erg als het andere ! Maar plotseling viel hem iets in.

— Bind hem en knevel hem, Brand ! Wij nemen hem mee !

Brand maakte een verschrikte beweging en herhaalde :

— Wij nemen hem mee ?

— Natuurlijk niet voor goed, want zoo aangenaam is zijn gezelschap niet ! antwoordde Raffles. Maar toch lang genoeg om het hem onmogelijk te maken, ons te schaden ! Haast je, want hij komt al weer bij !

Brand had respect voor het Amerikaansche leger, maar voor zulke vertegenwoordigers van die instelling als deze schurk....

In een oogwenk had hij Falquhar de armen op den rug gebonden, en hem een doek in den mond gestopt.

En toen begon de aftocht, die met groote moeilijkheden gepaard ging.

▲

Lord Lister kwam, zag en..... stak een Dubec-sigaret op

▼

HOOFDSTUK VII.

BIJ DE HUT VAN JIM HALE.

Men moest eerst den ouden Macpherson gaan opzoeken, en uit zijn diepe slaap wekken. De bejaarde geleerde begreep niet aanstonds, wat men eigenlijk van hem wilde, en het scheen maar vaag en langzaam tot hem door te dringen, aan welk vreeselijk gevaar zijn oudste dochter was ontsnapt. En terwijl Irma hem bezwoer, toch voort te maken, daar zij moesten vertrekken, hielden Suzan en haar bevrijders zich gereed, dadelijk te vluchten, zoodra de grijsaard in zijn pelzen gewikkeld zou zijn. Gelukkig bleef alles stil in het fort. Niemand scheen iets van de indringers te hebben gemerkt.

En terwijl zij daar zoo bijeen stonden, en vol ongeduld wachtten, werd heel voorzichtig de deur opengeduwde, en het gerimpelde gezicht van de oude Ukwa met het sneeuwitte haar kwam te voorschijn. De zwarte oogen bleven op Raffles gevestigd, en gingen toen met een blik van voldoening naar den gebonden man in den hoek.

— U is dus toch gekomen, fluisterde zij! Minto heeft woord gehouden! Gaat nu gauw weg, want hij is een leelijk beest, die daar in den hoek, en hij zal zich wreken. Ik ben zoo bang, heer! Als hij loskomt, zal hij zijn woede koelen op den armen Mellony!

Er klonk een zachte kreet in het vertrek. Allen keken verbaasd naar Susan, die dien korten klank had uitgestoot. Zij had de kleine hand op het hart gedrukt, en haar bruine oogen staarden de oude squaw groot aan van uit het

marmerbleek gezicht. Toen vroeg zij langzaam:

— Welke naam noemde je daar, goede vrouw?

— Ik sprak van mijn kleinen kapitein, van mijn meester, van Richard Mellony, kleine Miss! Kent U hem?

— Of ik hem ken? herhaalde het meisje langzaam. Zou ik hem niet kennen? Wat is er met hem? Hoe komt hij hier?

Raffles keek het meisje met de grootste verbazing aan. Zij kende Mellony dus? En nu pas viel het hem in, dat hij den naam van den Fortcommandant nog in het geheel niet had genoemd, en dat de twee meisjes hem niet hadden kunnen zien, daar hij bijna aanstonds na zijn aankomst als het ware onder zijn oogen door een kogel werd getroffen en toen naar zijn slaapkamer werd vervoerd. En tegelijkertijd schoot het hem te binnen, dat Mellony hem met enkele woorden gezegd had, pas een paar maanden hier het bevel te voeren!

Welk een wonderlijke samenloop van omstandigheden!

— Gij kent Richard Mellony, Miss? vroeg hij zacht.

— Ik ben zijn verloofde! antwoordde het meisje eenvoudig, maar haar lippen trilden. Wij hebben elkander verleden jaar leeren kennen. Hij was toen luitenant op een Fort, een paar honderd mijlen hiervandaan, en veel Zuidelijker. Om Godswil, zeg mij toch wat er met hem is! Is hij ziek? Dat ik een etmaal

onder hetzelfde dak ben geweest, en het niet eens heb geweten!

— Hij is in het gevecht met de opstandelingen gewond, Miss! antwoordde Raffles. Maar gelukkig niet ernstig. Hij is zeer sterk, en binnen twaalf dagen kan hij genezen zijn!

Op dat oogenblik keek hij naar Brand, en een gevoel van innige deernis, met zijn eenigen vriend, overstroomde hem. Brand was zoo bleek geworden als een doode, en zijn gelaat was smartelijk vertrokken maar hij hield zich dapper en niets verried aan het meisje, dat hij had liefgekegen, wat er in hem omging, en hoezeer die onverwachte onthulling hem moest treffen. Hij wist zich zelf zoo goed te beheerschen, dat hij zeide met een glimlach, die Raffles pijn deed:

— Maar waarom praten wij, en waarom begroet gij hem niet. Ukwa, wijs deze jongedame den weg — maar om Godswil, voorzichtig! En geen woord van dien kerel daar, verstaan? Het zou hem maar ongerust maken! Zeg alleen dat Falquhar haar achtervolgt, en dat zij daarom, door vrienden vergezeld, tijdelijk naar een andere plaats gaat.

Raffles raadpleegde zijn horloge, en zeide:

— Ik kan U werkelijk niet meer dan tien minuten geven, Miss Suzan!

En zeer zacht voegde hij er aan toe:

— Zeg volstrekt niet dat wij den luitenant medenemen! Hij zou er zich waarschijnlijk tegen verzetten, en zwak als hij is, kan hij toch niets tegen Falquhar ondernemen! Hij zou later bitter berouw hebben van zijn toegeeflijkheid. Vlug — of gij zoudt ons allen in gevaar brengen! Zeg aan Uw verloofde, dat wij onzen intrek gaan nemen bij Jim Hale, den pelsjager, op honderd twintig mijlen hiervandaan. Hij moet hem kennen, zijn huis ligt aan de Stekelvarkenrivier. Zoodra ik geloof dat hij weer op de been is, laat ik dien schurk daar weer los, en hij mag zich dan laten hangen, waar hij verkiest! Zeg alleen maar, dat Falquhar zich schandelijk tegenover U heeft gedragen — Ukwa kan hem de waarheid mededeelen, zoodra wij een dagreis ver zijn! En nog iets — het valt mij daar in, dat wij veel beter doen, Uw vader hier te laten! De oude man zou het hier veel beter hebben, nu hij niets meer te vreezen heeft van de wraak van Falquhar!

Zonder nog iets te zeggen snelde het meisje weg, en de oude Indiaansche kon haar nauwelijks bijhouden. Raffles stapte dadelijk op Brand toe, greep diens ijskoude hand, drukte ze met kracht, en fluisterde hem toe:

— Arme kerel! Dit maakt een einde aan alles! Wees sterk!

— Dat hoop ik te zullen toonen! antwoordde de jonge man dof. Zoo moest het immers komen! Ik had immers moeten weten, dat zulk een geluk voor mij niet is weggelegd! Maar dit zweer ik je — ik ben niet najiverig! Mellony verdient haar! Hij is een flinke, dappere kerel! Het is uit — het is gedaan — spreek er niet meer over, Edward — nooit!

Hij liet zich zwaar op een stoel neervallen, en Irma, die juist was binnen gekomen, keek hem verbaasd aan, niets begrijpend van die plotselinge verandering van zijn gelaat. De oude Macpherson werd achter haar zichtbaar, van top tot teen in bont gehuld.

Raffles zei zeer kalm.

— Het spijt mij dat wij U noodeloos moeite hebben veroorzaakt, professor U kunt U weer uitkleeden en naar bed gaan. Wij zijn van plan veranderd. Over twee of drie weken komen wij hier weer terug, dat belooft ik U. Het is hier prachtig geschikt voor Uw studie!

Ieder ander zou misschien vragen hebben gesteld. Maar dat groote kind, Macpherson geheeten, hoorde alleen maar het woord studie, maakte gedwee rechtsomkeert en begaf zich onmiddellijk weer naar zijn slaapvertrek.

De meisjes konden evengoed geen vader hebben! bromde Henderson binnensmonds, en vol verontwaardiging over zooveel klaarblijkelijke onverschilligheid. Maar Brand verontschuldigde den ouden man, en zei, met een flauwen glimlach:

— De professor houdt veel heel van zijn kinderen, Henderson, maar hij houdt ook zeer veel van zijn planten, zijn mineralen en zijn boeken. In de eerste plaats is hij geleerde, en dan pas vader!

— Met zulke dochters zou het bij mij juist omgekeerd zijn, mijnheer Brand! Maar daar is Juffrouw Susan.

Inderdaad trad het meisje juist weer binnen. Haar mooi gezichtje was nog bleek, en in haar oogen stonden tranen. Maar zij hield zich sterk, en zei:

— Ik ben klaar, mijn Heeren! Dick vond ook beter, dat ik voorloopig met U medeging. Hij stelt het grootste vertrouwen in U! En Ukwa belooft, dat zij hem zoo gauw mogelijk zal beter maken! Ik vind het alleen ellendig dat die laffe schelm daar ons moet vergezellen!

— Niet langer dan eenige dagen, dat belooft ik U! stelde Raffles haar gerust. Zijn wij klaar?

Falquhar werd gedwongen om op te staan, en Raffles laadde hem alsof hij een pak was, over zijn schouder. Eerst werd het touw ingehaald, om de verdwijning zoo laat mogelijk te doen ontdekken, en toen verlieten allen het woonhuis aan de achterzijde, geleid door Ukwa. Vlug staken zij de binnenplaats weer over, bereikten de bres, en vonden daar Henderson half verkleumd maar geduldig bij de slede. De reus had niets verdachts gezien. Hij toonde ook volstrekt geen verbazing, toen hij den gebonden luitenant zag, die alles behalve vriendelijk keek, maar gaf hem een plaatsje achter in de groote slede.

De meisjes, diep in hun pelzen, en van wier gezicht maar een heel klein stukje te zien was, doken zoo diep mogelijk in de slede, en toen kwamen de honden overeind. Zij waren nog niet behoorlijk uitgerust, maar daar kon men zich nu niet mede ophouden. Voor de dag aanbrak moest er een flinke afstand zijn tusschen het Fort en de vluchtelingen. De honden trokken aan, en de kleine karavaan zette zich in beweging. De nacht was zeer koud, en het was duidelijk te zien, dat het weder binnenkort een verandering zou ondergaan. Er zat sneeuw in de lucht.

Zwijgend trok men eenige uren voort, en de dag begon aan te breken, toen men eindelijk weer het punt bereikte, waar Raffles de geheele vracht verborgen had. Gelukkig vonden de reizigers alles in ongeschonden staat terug.

Zij hielden hier halt, om den honden wat rust te verschaffen. Deze vielen als wilde dieren aan op de gedroogde visch, die hun werd toegeworpen, en dat zij in een oogwenk verslonden.

Er werd een vuur aangemaakt, in te luwte van de rots, en de groote tent werd opgezet voor de twee meisjes. Het was gevaarlijk, om op slechts drie uren gaans van het Fort te kampeeren. Maar het ging niet anders. De meisjes moesten slapen, en de honden konden niet verder. Het spreekt vanzelf dat Falquhar reeds veel eerder bevrijd was van de touwen en den doek in zijn mond. Hij was ongewapend, en men hield hem goed in het oog. De mannen legden zich om het vuur heen, en beurtelings hielden Raffles en Brand de wacht.

Zes uren duurde deze rust — en tegen dat men weer op brak, begon het zachtjes te sneeuwen. De temperatuur was aanmerkelijk gestegen, maar toch nog om en streeks tien graden onder nul. Binnen enkele minuten was het spoor uitgewischt dat de slede had gemaakt, en Raffles slaakte een zucht van verlichting, maar Falquhar beet zich woedend op de lippen.

De schurk had zeker gehoopt, dat zijn manschap pen dadelijk naar hen zouden zijn gaan zoeken.

Zoo reisde de kleine troep steeds verder noordwaarts, eenige uren achtereen, zonder dat er veel gesproken werd, want de geheele natuur daarginds drijft niet tot spraakzaamheid! Bovendien waren er drie leden van het gezelschap zeker niet in de stemming om veel te praten. Brand herstelde zich slechts met moeite van zijn smartelijke teleurstelling. Suzan dacht aan den zoo wonderlijk hervonden verloofde, van wiens overplaatsing zij niets had vernomen, en Falquhar dacht aan de mislukking van zijn schandelijke plannen — en misschien nog aan andere dingen.

Vier lange dagen trok men zoo voort, jagend als het noodig was, en zonder ooit een levende ziel te ontmoeten, totdat op het midden van den vijfden dag eindelijk het blokhuis opdoemde van Jim Hale, den pelsjager. Hij was een man van een jaar of vijf en veertig, maar nog sterk en onvermoeibaar, en hij leefde daar gedurende vijf maanden van het jaar geheel alleen, slechts in gezelschap van een halfbloed, die hem hielp bij het zetten van zijn vallen, het stroopen van het gevangen wild, en het voorloopig voorbereiden van de huiden. Het blokhuis lag op een vijftigtal mijlen van de Canadeesche grens, en zoover men zien kon was het de eenige woning in deze barre wildernis. Van de rivier was nu niets meer te zien. Een honderd tal meters achter het huis begon het groote woud van pijnboomen. Aan den oever van de rivier verhief zich een lange keten van hooge heuvels, die het blokhuis tamelijk goed beschermden tegen den fellen noordewind, die over de vlakte kwam aanstormen.

De reizigers troffen Hale in zijn blokhuis aan, en hij begroette Raffles aanstonds als een ouden bekenden.

— Veel kan ik U niet aanbieden, graaf, begon hij, maar wat ik heb, is het Uwe.

— Behoud het, Jim! zeide Raffles. Wij hebben gelukkig zelf genoeg. Ik vraag je alleen maar een paar dagen gastvrijheid voor deze dames en voor mijn vrienden. Wat dit heerschap betreft — hij mag morgen al terugkeeren, en naar den duivel loopen!

— Een edel aanbod! zeide Falquhar schamper. Gij wilt zeker dat ik op mijn voeten en ongewapend, weer naar mijn Fort terugkeer, waarvan gij mij met geweld hebt weggetroond?

— Ik zal Jim verzoeken, je een slede en een paar honden te leenen — en natuurlijk krijg je een geweer mee, en wat schietvoorraad. Ik houd je voor een **schurk**, mijnheer Falquhar, maar

ik wensch je dood niet! Tegen dat je weer op het Fort komt, zal Kapitein Mellony gelukkig genezen zijn — en die zal je wel een toontje lager laten zingen!

Hale was langzaam naderbij gekomen, met zijn vuisten in zijn zijde gesteund. Hij nam nu zijn houten pijp uit zijn mond, en vroeg afgemeten:

— Is dat de luitenant van Fort Joekon? Vreemd — ik meen dat ik hem vroeger al eens gezien heb — maar dan niet in uniform! En dat moet hier in de buurt zijn geweest — niet ver van de grens — een paar jaren geleden! Nu, ik bemoei me er niet mee!

Falquhar keek den pelsjager met een valschen blik aan, en zei schouderophalend:

— Je zult je wel vergissen! Ik heb hier nooit een voet gehad!

— Des te beter zeide Hale lakoniek. Het betrof toen een smokkelzaak! Van smokkelaars gesproken, graaf — het is hier in de laatste dagen weer niet pluis! Ik heb sporen gevonden, die niet veel goeds voorspellen. Er moet hier ergens tuig rondzwerfen, van een soort dat ik gelukkig weinig ontmoet in deze streken. Ik weet niet waar die kerels vandaan kunnen komen!

Raffles en Brand wisselden een snellen blik. Zij dachten onmiddellijk aan de ontsnapte gevangenen van het Fort. Het was zeer goed mogelijk, dat die tot hier waren doorgedrongen. De gelegenheid om te smokkelen was hier gunstig!

Het gesprek werd hier echter afgebroken, want de reizigers waren vermoeid, en hadden behoefte aan rust. Het eenige vertrek was zeer ruim, en Jim wist handig met behulp van een paar dierenvelen een afzonderlijk hiekje voor de beide zusters af te schutten. Daar werd de groote rustbank heengedragen, en al spoedig sliepen zij, zeer vermoeid in. De groote kachel in het midden van het vertrek snorde als een reusachtige poes. Jim zette zijn gastenspek voor, een eierkoek, gemaakt uit kalkeieren, maar die daarom niet minder voortreffelijk smaakte, en andere heerlijkheden, die al lang ontbeerd waren.

Het kon omstreeks drie uur in den middag zijn, toen de halfbloed plotseling het vertrek kwam binnenstormen, met de woorden:

— Vreemdelingen op de vlakte baas! Wel twintig — ze hebben twee groote sleden bij zich. Zij komen hierheen!

Zonder iets te zeggen trad Jim in de korte gang, die naar de eigenlijke voordeur leidde, opende deze een weinig, en tuurde over de

vlakte. Na eenige oogenblikken bij het vertrek weer binnen, en zei zacht:

— Dezelfde kerels van een paar dagen geleden! Ze komen hier regelrecht heen! Ze denken natuurlijk dat ik nog alleen ben! Misschien komen ze voedsel en patronen vragen! Maar ik laat me liever hangen, dan er iets van af te geven! Ik heb zelf al moeite genoeg, den winter door te komen!

Raffles zeide niets, maar ging op zijn beurt de deur openen. Hij had zijn kijker mede genomen. Na eenige oogenblikken trad hij weer binnen, en zeide afgemeten, zich tot Falquhar wendend:

— Mijn bericht zal U genoeg doen, luitenant! Want de lieden die daar aankomen, zijn de ontsnapte gevangenen van Fort Joekon! Sommigen hunner dragen nog de gevangenis-kleeding — gij weet wel, de witte en blauwe strepen! De anderen hebben zeker al een uitrusting bij elkaar gestolen!

Het bleef even stil in het groote vertrek. Men hoorde alleen de houtblokken knapperen in den reusachtigen kachel. Falquhar was verbleekt, en vloekte wat in zichzelf.

Na eenigen oogenblikken vroeg Jim kalm:

— Dan treft gij het slecht, graaf! Want het gaat om onze huid! Wilt ge mij helpen?

— Deel de geweren rond, Henderson, beval Raffles eenvoudig, en jij, Brand maak de meisjes wakker, Zij zouden kunnen schrikken. Is U van plan, ons te helpen, luitenant?

— Geef mij een geweer! zeide deze norsch.

Binnen tien minuten was alles voor de verdediging in gereedheid gebracht. De smalle schietgleuven in den houten muur waren vrijgemaakt, en achter iedere gleuf stond een van de mannen. Ieder had een kistje met patronen naast zich. Bleek en stom hielden Suzan en Irma elkaar omvat. Er verliepen nog tien minuten en toen de bende binnen schotsafstand was, loste Raffles het eerste waarschuwingsschot, dat den hoed van een der naderenden meenam, en dat onmiddellijk beantwoord werd met een woedend geschreeuw en een hagelbui van kogels.

Nog geen vijf minuten later was het gevecht in volle gang. De bandieten zochten dekking achter hun sleden, en onderhielden van daar een goed onderhouden vuur op het blokhuis. Brand de scherpschutter wist twee hunner neer te leggen, maar de toestand werd zeer critiek, toen er eensklaps in het Zuiden en van zeer dicht bij onder de hooge pijnboomen schoten knetterden.

— Politie! riep Jim droogjes. Dat is net bijtijds!

En dat was het inderdaad! Er ging een luid geschreeuw onder de aanvallers op die nu naar twee kanten front moesten maken. Aan het flankvuur konden zij echter geen weerstand bieden, en men zag hem al spoedig met opgestoken handen in de richting van het blokhuis loopen. Van alle kanten kwamen nu blauwe uniformen opdagen, en de politiemannen met de karabijnen en de revolver in de vuist omsingelden den troep, en dreven de ontwapenden met de handen omhoog naar het huis van Jim Hale. Een paar minuten later waren zij daar allen verzameld. En dadelijk schreeuwde een hunner, die blijkbaar de aanvoerder was, zoodra hij Falquhar in het oog kreeg:

— Als wij er aan moeten, dan hij ook! De brand van de gevangenis is zijn werk! Hij is een van de grootste smokkelaars aan de grens.

De politiemannen keken aarzelend naar Falquhar, en deze beseffend, dat er voor hem geen uitkomst meer mogelijk was, en te lafhartig om de gevolgen van zijn misdaad onder oogen te zien, gaf zelf het antwoord — op een afdoende wijze.

Voor iemand het hem had kunnen verhinderen, trok hij bliksemsnel de revolver, waarmede men hem bewapend had, zette den loop tegen de slaap en haalde den trekker over.

De volgende aflevering bevat:

De waanzinnige aan de Porcupine-Rivier

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885